IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

SAYI XV

EJDERHAYI KİM ÖLDÜRDÜ?

Aylık E-Dergi.
"Kova Çağının Canlandırılması"

DE-MA
VA-YA

EDİTÖRDEN

Ejderhayı Kim Öldürdü?

Bu sayı Terazi ekinoksuyla açılıyor, Samhain'in incelen perdesiyle kapanıyor: gecenin ve gündüzün eşitlendiği andan yılın karanlık yarısının başladığı eşiğe uzanan bir yolculuk. Başmelek Mikail'in bayramı da bu aralığa düşer ve yazarlarımız, birbirlerinden habersiz, aynı imgelerin etrafında buluştu: kılıç, ejderha, terazi ve eşik.

Kadim anlatı yalındır: kahraman kılıcını çeker, ejderha düşer. Sayfaları çevirdikçe ise başka bir hikâye duyulur. Ümit Ünal, iki kefenin arasındaki o dar ve keskin çizgide ruhun gözüyle yürümeyi anlatıyor. Özge Sevinç kılıcın yönünü soruyor: dışarıya mı, yoksa kendi yanılsamalarımıza mı? Buse Yavuz, Le Guin'in Ged'iyle birlikte ejderhayı öldürmek yerine adını öğrenmenin gücünü hatırlatıyor. Nil Alis Nugnes, ışığa yönelen öğrencinin gölgesini spiritüel bir dille nasıl gizleyebileceğini gösteriyor. Ayşen Mısra Karaloğlu her gün yeniden hatırlamaktan başka çaremiz olmadığını, İnci Saral ise sınırın belki yalnızca görmenin alışkanlığı olduğunu söylüyor.

Öyleyse ejderhayı kim öldürdü? Belki hiç kimse. Öğrenci yolunda ejderha yok edilmez; tanınır, adlandırılır ve dönüştürülür. Mikail'in kılıcı bir öldürme aleti değil, ayırt etme gücüdür (viveka): hakikati yanılsamadan, iradeyi tepkiden ayırır. Terazi bize ortadaki ibre olmayı öğretir. Gurdjieff köşesi bu çalışmanın yarın değil bugün başladığını, Doğru Düşünme ise her düşünceye "Emin misin?" diye sormayı hatırlatıyor.

Samhain'de perde inceliyor. Perdenin öbür yanında bizi bekleyen şey çoğu zaman kendi yüzümüzdür. Bu sayıyı, o yüze korkmadan bakabilmek için bir ayna olarak sunuyoruz.

Birlikte, ışıkla.
Avni Onur Sevinç

İÇİNDEKİLER

5 **SONBAHAR TERAZİ EKİNOKSU**
Phillip Lindsay

6 **MABON**
Doğanın Büyük Muhasebesi

8 **BEN İKİ YOLU DA SEÇİYORUM**
Merkez · Ümit Ünal

14 **EŞİKTEKİ ÇÖP**
Boş Bir İstiridye Kabuğu · Ayşen Mısra Karaloğlu

16 **KURAL XIV**
Dinle, Dokun, Gör, Uygula, Bil

17 **HAKİKAT-İRADE-DENGE**
Doğu'nun Bekçisi · Özge Sevinç

24 **SPİRİTÜEL YOLCULUĞUN PARADOKSU**
Gölge ve Psişik Şişme · Nil Alis Nugnes

27 **GURDJİEFF KÖŞESİ**
Kendi Üzerinde Bugün Çalışmak Zorunludur

29 **KAHRAMANI BEKLEYEN**
Eşikteki Ejderha · Buse Yavuz

31 **SAMHAİN**
Zamanın Sınırında Bir Eşik

32 **SINIR, GÖRMENİN ALIŞKANLIĞIDIR**
İnci Saral

33 **BUDDHA DHARMA**
Doğru Düşünme

36 **AGNİ YOGA**
Morya'nın Bahçesinden Yapraklar · Çağrı

37 **IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ**
ABRA · TMT · EAO

© 2026 Işığın Mücevherleri
Bu eserin tüm hakları saklıdır. Işığın Mücevherleri'nin yazılı izni olmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu eser, üç ayda bir çıkarılan ve ücretsiz yayınlanan bir E-dergidir.

Kılıç aşağıya dönük, ama kimsenin üzerine inmiyor. Işığın zaferi karanlığı yok etmekte değil, kargaşanın ortasında yerini korumaktadır. Mikail'in ihtişamı bir güç gösterisi değil; fırtınanın göbeğinde sarsılmadan duran bir merkezin parıltısıdır.

BAŞMELEK MİKAİL · DOĞU'NUN MUHAFIZI

"Ölümün gölgesi vadisinde yürüsem bile kötülükten korkmam, çünkü Sen benimlesin."

MEZMURLAR 23:4

Mikail, "Tanrı gibi kim var?" demektir. Kılıcını kaldıran el kendini değil, Işığı yüceltir; korkunun karşısında duran, kendi gücü değil, o Varlığın yakınlığıdır.

MEVSİMİN KAPISI

Sonbahar Terazi Ekinoksu

Gece ile gündüzün eşitlendiği gün: ruhun zamansız âlemlerine açılan dört kapıdan biri.

YAZAN PHİLLİP LİNDSAY

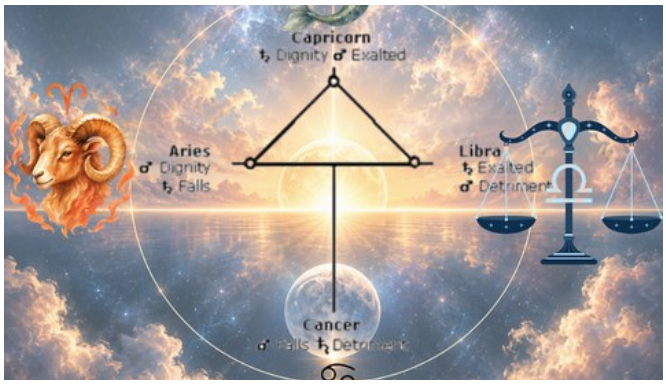

Terazi ekinoksu (gece ve gündüzün eşit olduğu gün), güneşin Dünya'nın ekliptiği boyunca hareket ederek göksel ekvatoru geçtiği ve bulunduğunuz yarımküreye bağlı olarak sonbahar veya ilkbahar ekinoksunu müjdelediği bir aralıktır.

Terazi ekinoksu (23 Eylül), genel olarak Terazi burcunu sembolize eder; burç yorumu, yılın bir sonraki çeyreğinin tonunu belirler.

Terazi burcu, "tarafsız bölge" olarak adlandırılmıştır; çatışan zıtlıklar arasındaki tarafsız alan, doğrusal ve yanıltıcı zamanın aşıldığı, Ebedi Şimdi'nin ortaya çıktığı yerdir. Terazinin dengelendiği ve karar alma noktasına gelindiği, yargısal zihnin kullanıldığı yerdir.

Ezoterik yöneticisi Uranüs aracılığıyla Terazi burcu, gruplar arasındaki ilişkileri yönetir ve benzer düşüncelere sahip toplulukları karşılıklı işbirliği içinde bir araya getirir. Terazi, dışsal olarak Uranüs tarafından yönetilen Kova'dan önce gelir ve özellikle uluslar grupları olmak üzere, grup çalışması ve topluluk hedeflerini destekler.

Kardinal Haç

Ekinoks, yıllık döngünün dört karelik temelini oluşturan ana noktalardan biridir: **Koç-Terazi, Yengeç-Oğlak.**

Terazi, mevsimler, gece ve gündüz, akıl ve kalp arasındaki dengeyi temsil eder. Terazi, adalet, hakkaniyet ve doğru ilişkileri simgeler; **yöneticisi Venüs aracılığıyla zıt kutupları bir araya getirerek güzellik ve uyum yaratmayı hedefler.**

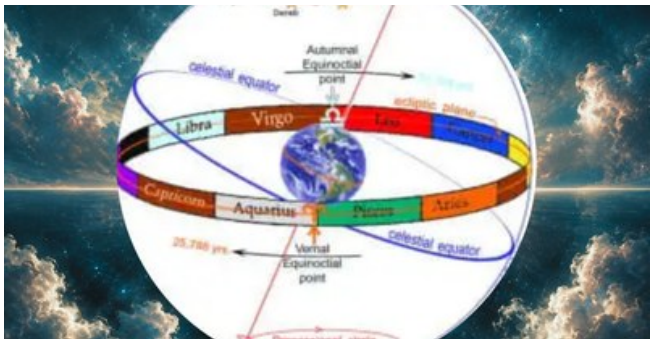

İkizler, Terazi ve Kova'nın oluşturduğu hava üçgeni, ilişkilerin üç ana burcunu temsil eder: İkizler genel ilişkileri (tüm ilişkiler arasındaki ortak noktayı belirlemeyi), Terazi kişisel ve samimi ilişkileri, Kova ise grup ilişkilerini.

Dolayısıyla *bu iki çemberin kesişimi* (ekinokslar ve solstisler) *uzay ve zamanın buluştuğu noktayı temsil eder,* ancak uzay-zaman yanılsamasının aşılabileceği olasılığını da gösterir.

> *Bu dört nokta, ruhun içsel, zamansız âlemleriyle uyumun gerçekleşebileceği kapıları temsil eder.*

Satürn, Zamanın Efendisidir ve Terazi burcunda yücelir, bir enkarnasyonun döngülerini ölçer; kardinal haç ile derin bir ilişkisi vardır: Terazi'de yücelir, Koç'ta düşer, Yengeç'te zayıflar ve Oğlak'ta yücelir. ◆

KELT BAYRAM ÇARKI

Mabon

Ekinoks Eşiği: Doğanın Büyük Muhasebesi

IŞIK VE KARANLIĞIN DANSI · KELTLERİN ŞÜKRAN GÜNÜ

Kelt bayram çarkında üç hasat bayramından (Lughnasadh, Mabon ve Samhain) ikincisi olan Mabon'da meyveler hasat edilmektedir. Ekinoks ile birlikte gündüz ve gece süresi dengelenmektedir ve gündüzler kısalırken geceler uzamaya başlamaktadır.

Lammas ile birlikte ekin ve tahıl gibi ürünler hasat edilip kutlandıktan sonra, bu sefer yine **Güneş'in kudreti sayesinde** meyve ve sebzeler hasat edilir. Lammas ile birlikte temel yeme ihtiyaçları karşılanmaya başlarken, **Mabon'da yemeyi sevdiğimiz çeşitli meyveler toplanır.** Tüm bunların **Güneş'in bereketli gücünün katkısıyla gerçekleştiğine inanıldığı için** bu hasat zamanında Güneş'e şükranlar sunmak amacıyla bir festival düzenlenir.

Doğanın İçe Dönüşü

Yazın yayılan, hareketli ve coşkulu enerjisinin yeri; **sessizliğe, hasadı değerlendirmeye ve kışa hazırlık aşamasına ayrılan bir eşiktir.**

Kelt mitolojisinin önemli figürlerinden biri olan **Mabon,** anlatıya göre bir Galler kahramanı olan Mabon'dan adını alır. **Genç bir ışık tanrısı olup, toprağa hükmeden tanrıça Modron'un (Büyük Anne) oğludur.** Doğduğunda henüz üç günlükken kaçırılması ile yaz biter, güneş gider ve anne yeraltına çocuğunu aramaya iner; **böylece sonbaharla birlikte kış başlar...**

Mabon'un en yaygın sembollerinden biri, bereket boynuzu diyebileceğimiz **Cornucopia'dır** (Latince *cornu*, boynuz ve *copia*, bolluk kelimelerinin birleşmesinden oluşan *cornu copiae* ifadesinden gelir). İçeriğinde bolca meyve olması sebebiyle Mabon'un hasadını temsil eder ve bolluğu da içerisinde barındırır. İç haznesinin dişiliği, dışa uzayan kısmının erilliği ifade ettiğine, dolayısıyla **dengeyi (tıpkı ekinoksun dengesi gibi) barındırdığına inanılır.**

Ekinoksun verdiği denge teması; Mabon, sadece tarlaların hasadı değil, aynı zamanda benliğin hasadıdır. Atalarımız meyve ve tahıl topladığı gibi, bizden de bu yıl ektiklerimizi, aldığımız dersleri, edindiğimiz büyümeyi, çektiğimiz mücadeleleri toplamamız isteniyor.

> *Karanlığa neyi taşıyacağız? Ağaçlardan düşen yapraklar gibi neyi bırakacağız?*

Gün doğumu ve gün batımının dinginliğinde, ışık ve karanlığın mükemmel bir uyum içinde olduğu anlarda, doğadan ayrı olmadığımızı, aksine onun bir parçası olduğumuzu hatırlarız. Yaşamlarımız onun döngülerini yankılar, nefesimiz onun ritmini takip eder. Mabon'u onurlandırmak, bu aidiyeti onurlandırmak, durmak, şükretmek ve içimizdeki denge ateşini taşıyarak yılın gölgeli yarısına doğru nazikçe yürümektir.

Artık kışa hazırlanmalıyız; bugünden itibaren 21 Aralık'a kadar güneşin hâkimiyeti ve gücü giderek azalacaktır. Bu yüzden yeniden yenilenmeye hazırlanmalıyız. ◆

TOHUM DÜŞÜNCE

"Yılın başında eklediğiniz niyetlerin hangilerini hasat ettiniz? Sizde nelerin meyvesini topluyorsunuz?"

DENEME · MERKEZ

Ben İki Yolu da Seçiyorum

YAZAN ÜMİT ÜNAL

Ben iki yolu da seçiyorum. Ancak ikisinin tam ortasında, o dar ve keskin çizgide, ruhun gözüyle yürüyorum.

MERKEZ

“Kendi içinizde öyle bir sessizlik ve dinginlik merkezi yaratın ki, dışarıdaki hiçbir fırtına, hiçbir haksız eleştiri veya dünyevi çalkantı o merkezin sularını dalgalandıramasın.

Bir okültist, dünyanın içinde yaşamalı ama dünyanın gürültüsüne ait olmamalıdır. Görünür spektrumun ötesinde, sıradan gözün göremediği renk ışınları vardır. Aynı şekilde, fiziksel duyularınızın algı sınırlarının hemen ötesinde de her an titreşen, gerçeğin ta kendisi olan süptil dünyalar uzanır. İnsan, bilincini katı maddenin ağırlığından kurtarıp bu ince bağları duyarlılaştırdığında, rüyalarında ve sezgilerinde o âlemlerin şifrelerini çözmeye başlar. Ancak bu geçirgenlik, zihinsel ve ahlaki bir olgunlaşma olmadan, sırf merak uğruna zorlanırsa, insan o okyanusun dalgaları arasında dengesini kaybedebilir.”

ÜSTAT KOOT HOOMİ

yürüdükçe ilerledikçe görmenin somut ifadesiyle görünmez olana dönüşebilmek mi, saydamlaşmak, üst basamaklara çıktıkça yeniden başlar gibi üst basamakların ilk basamaklara dönüştüğü bir yukarı çıkış yolu bu mu. her varoluşu her sözü her sözcüğü her sesi anlamakla başladığımız bu evren varoluşunda, sessizliği doğru okuyabildiğimiz mi?

Kendimizi izlemek, egomuzun bizi yanıltan maskelerini fark edip onları ayıklamak bir ceza değildir. Aksine, zihnimizi her gün bu parazitlerden temizlemek, içimizde nefes alabileceğimiz şifalı bir bahçe yaratmaktır.

“Okült doktrinimizin ilk başta kavranamaz gibi görünen teorilerinin net bir şekilde anlaşılabilmesi için, zihninizin dinginliğinin bozulmasına asla izin vermeyin. Vizyonların toplanıp netleştiği yer, dalgalanmayan bir zihnin dingin ve sakin yüzeyidir.”

MAHATMA MEKTUBU, NO: 11

Mahatma Yazıları'na göre Mikail'in Kılıcı, dışarıda aranacak bir güç değil; adayın zihnini bulandıran dogmaları, önyargıları ve illüzyonları kesmek için kendi içinde uyandırması gereken “Dalgalanmayan Akıl” ve “Tavizsiz İrade” gücüdür. Yol sarp ve tehlikelidir, ancak bu keskin bilinç seviyesine ulaşan neofit için kapılar ardına kadar açılır.

> *“Her türden tehlikeyle kuşatılmış, sarp ve dikenli bir yol vardır; yine de bir yoldur bu ve Evrenin tam kalbine çıkar... Oraya ancak temiz bir yürek, daha yüksek bir akıl, boyun eğmeyen bir cesaret ve keskin, ayırt edici bir ruhsal vizyonla ulaşılabilir.”*

Yol'u tanımlamakla ilgili sayısız ifade ve imgelerken, algılarken ne kadarını ya da görülebilen boyutunu tanımlayabilmek ne büyük bir sorumluluk. yol. Mikail'in Kılıcı kadar keskin ve ince bir çizgi oradan geçebilmek oradan yükselebilmek ya da yürüyebilmek, ne çok tecrübe ve ilerlemeden sonra üzerimizden dökülen ne çok yükün ayrışmasıyla mümkün. ne kadar incelebilirsek o kadar ilerleyebiliyoruz. o keskin ve dar yolda ilerlemenin en önemli en somut ifadesi bu noktadan nereye bakabilmekle mümkün. geride bıraktıklarımız aslında dönüşümden geçerken kırılgan kabuklarımız mı, dönüşürken incelirken aslında taşıdığımız yüklerin belki zırh gibi saklandığımız ya da bize yapışan, içine doğduğumuz bir koza kabuk mu? farkındalığın ya da ilerlemenin en zorlu yanında aslında ne çok kirleniyoruz. öncesi her türlü göz kamaştırıcı gibi yansıyan ışıklar aslında acıkmış olan eksikleri olana dair bir görememe ışıltısı mı özünde. parlayan, daha çok içimize çekmek ya da içine girmek istediğimiz tüm o parıltılar bazen ya da çoklukla içinden çıkamadığımız kaybolduğumuz tercihen çok istekli olduğumuz kendi labirentlerimiz mi yoksa.

ama çok erken olmuyor çoğunlukla eğer yolda bir önemli kesitten bir önemli basamak yükselişinden başlayamıyorsak. hangi basamaktan sonra ardımıza bakmadan sadece yukarı çıkan basamakları görüyoruz?

sahip olmak, sadece güvende olmak ya da aitlenmek, çokça eğilimlerden ustalaşarak artarak çıkmak çıkabilmek mi, yoksa her öğrenimde azalarak soyunarak saflaşarak en özde olana kendi saf benliğimizin ışıklı varoluşuna ulaşabilmek mi? ne kadar incelebiliyorsak. bazen varolmak değil, iyi anlamda derin anlamda yok olmak daha mı ustalık gerektiriyor.

bu bedensel varoluşları daha çok önemseyen aralıkları olan evrenin güç ve varoluş yasalarında, ne keskin bir kılıç ya da ince çizgi var. Yerçekiminden daha hafifleyerek gerçek yolun yoğunluğuna derinliğine sahip çıkabilmek.

Yalnızca kendimize ait merkezden bakıp algıladığımız ve kendi bireysel varoluşumuza odaklandığımız yaşama biçimi koşulsuzca zayıflayıp anlamını eksilterek bizi başka ve daha büyük bir bize taşırken; asıl olan çoğalmaların, artışların aslında empati yeteneği ile yanımızdakinden başlayarak bize dokunan, bizim dokunduğumuz her başka yandaş ya da karşıt duruşlu varoluşu anlamaya başladığımızda gerçekleştiğinin farkına varış zamanları gelince ne çok büyüyor ve artıyormuşuz. Aslında sadece kendi merkezini unutarak tüm merkezlere iyicil ve farkındalıklı çekilişlerle, çekilimlerle yeniden devleşen ve her türlü doğru savaşın, kazanımlı, artışlı savaşın sonunda savaşı barışa, karanlığı aydınlığa dönüştüren tüm saklı ve

görünen şifreleri görebilmek ne büyük bir lütufmuş. Zıtlıkları dengeleyen ya da zıtlığın kendisini anlayarak zıtlığı benzeşen, değişen, dönüşen ve uyum döngüsüne getiren yolların üzerindeki büyüleyici ışıklar ne görkemli.

> *Dönüşüm, kefelerin ne kadar sert sallandığıyla ilgilenmeyi bırakıp, iki yolun tam ortasındaki o dar ve keskin çizgide, ruhun gözüyle yürüyebilme cesaretini göstermekle ve o tanrısal ibrenin kendisi olmakla tamamlanıyor.*

"Kılıç Ağzındaki Yol" ve Zihinsel Disiplin

> *"Bizim bakış açımıza göre, insanlığın refahına yönelik en yüksek özlemler bile, eğer o hayırseverin zihninde en ufak bir kişisel çıkar gölgesi ya da ayrılıkçılık eğilimi barındırıyorsa, bencillikle lekelenmiş olur. 'Evrensel Kardeşlik' terimi boş bir söz dizisi değildir. Bir bütün olarak insanlık, bizim üzerimizde her şeyden üstün bir hakka sahiptir... Evrensel ahlakın tek güvenli temeli budur ve gerçek bir bilgenin tek nihai arzusudur. Birlik her zaman güç verir. Kendi kişisel egonuzun dünyasını terk etmeli ve içsel benliğin seviyesinden hareket etmelisiniz. Düşmanlık ve bağnazlığın yarattığı akıntılara karşı koyabilmek, ancak hayati ve manyetik güçlerin tam ortada, bir odak noktasında birleşmesiyle mümkündür. İnsan, parçası olduğu o büyük okyanusta diğer tüm damlaları kendisi gibi görmeyi öğrendiğinde devleşir."*
>
> MAHATMA YAZILARI

Annie Besant, Doğu ezoterizmindeki "jilet/kılıç ağzında yürümek" (Kshurasya Dhara) kavramını, modern insanın zihin yapısı ve düşünce formları üzerinden açıklar. Besant, ruhsal yolda yürüyen bir adayın zihninin bir jilet kadar keskin olması gerektiğini söyler. Eğer zihinde "acaba", "şüphe" veya "bencillik" gibi bulanık düşünceler varsa, aday o keskin yolda dengesini kaybeder. Besant'a göre Mikail'in ejderhayı kılıçla alt etmesi, adayın korkuyu katletmesini simgeler. Besant, "Korku, ruhsal gelişimin önündeki en büyük karanlıktır ve sadece ilahi iradenin (Birinci Işın) kılıcıyla kesilebilir" der. Mikail'in kılıcı, adayın kendi bilinçaltındaki gölgeleri temizlemek için kullandığı irade gücüdür.

Aday, alt duyguların (öfke, arzu, korku) kendisini aşağı çekmesine izin vermeden, zihnini saf irade seviyesinde tutmalıdır. Bunu başarmak, kılıcın keskin ağzında yürümek kadar yüksek bir dikkat gerektirir.

Blavatsky'nin *Sessizliğin Sesi* adlı mistik kitabında anlattığı süreç, bu iki sembolün neden bir arada olduğunu açıklar: İnsan, o "kılıç sırtı kadar dar ve keskin yolda" yürümeye çalışırken, yolun sağından ve solundan sürekli olarak alt benliğin (Kama-Manas / Tutku zihni) yarattığı canavarlar (illüzyonlar, şüpheler, dünyevi bağlar) saldırır. Blavatsky, adayın bu yolda ilerleyebilmesi için "kendi içindeki Mikailvari gücü" uyandırması gerektiğini söyler.

Ayırt Etme: Viveka

Burada Mikail'in Kılıcı, dar yolda yürüyen inisiyenin elindeki "Ayırt Etme" (Viveka) silahıdır. Yol o kadar dardır ki, yanınızda hiçbir dünyevi bagaj, hiçbir egoist düşünce götüremezsiniz. Kılıç, o dar kapıdan geçebilmek için üzerinizdeki tüm fazlalıkları, eski kimlikleri ve bağları kesip atan radikal dürüstlüğün simgesidir.

Viveka, zihnin bir jilet veya kılıç gibi keskin çalışmasını gerektirir. Zihne gelen her düşünce formu, her arzu ve her bağ bu süzgeçten geçirilir. Hakikate hizmet etmeyen, geçici dünya illüzyonlarını besleyen düşünceler elenir. Şankaraçarya'nın ünlü eseri *Vivekaçudamani* (Ayırt Etme Gücünün Baş Tacı), bu yeteneğin insanı doğum-ölüm döngüsünden (Samsara) özgürleştirecek yegâne araç olduğunu tanımlar.

Evrenin içinde yine bizim yarattığımız seçimlerimiz ve seçimlerimizin eğilimleriyle yarattığımız evren içindeki evrenimizden kaçarak veya her şeyden uzaklaşarak değil, kendi içimizdeki o engebeli ve kılıç sırtı kadar dar yolda dürüstçe yürüyerek mümkündür. Mikail'in kılıcı, aslında egomuzun bizi yanıltan oyunlarını ve maskelerini fark etmemizi sağlayan sade bir zihin süzgecidir. İçimizdeki ejderhayı görmezden gelmek ya da onunla kavga etmek yerine, ona şefkat ve anlayışla yaklaştığımızda, parça parça olmuş kırgın yanlarımız nihayet bir araya gelir. Gerçek iyileşme ve içsel özgürlük, o incecik "Şimdi" dengesinde durup, kendi karanlığımızla barışabildiğimizde yeni bir yapılandırmayla dönüştürebilir miyiz?

> *Bizi yok edeceğinden korktuğumuz o karanlık canavarların, aslında kendi ellerimizle yaraladığımız birer muhafız olduğunu fark ettiğimiz anlar vardır.*

Hayatın içinde öfkeyle, hırsla ya da bastırılmış korkularla ördüğümüz ve adına ejderha dediğimiz o devasa güçler, meğer özümüzdeki en saf hazineyi; saklı kalmış bilgeliği ve hakikati korumak için oradaymış. İnsan kendi içindeki o ham, evrilmemiş yaşam enerjisini, o vahşi ateşi hırpalamayı bırakıp şefkatle ehlileştirdiğinde, o yakıcı canavar bir anda ruhsal evini aydınlatan kutsal bir ışığa dönüşüveriyor. Bu uyanış, hırsla dünyaya tutunanlar için her şeyi yakıp yıkan bir felaket gibi görünse de, kendi özüne dönenler için sığınılacak en korunaklı, en bilge zırhın ta kendisi olurken yeniden başka bir olgunlukla büyüyoruz.

Terazinin Hikâyesi

Dengeyi hep iki şeyi birbirine eşit kılmak, hayatın zıt uçlarını anlayabilmek, anlamlandırabilmek yanılgılarımız... o zarif, uyumlu, herkesi memnun etmeye çalışan Terazi figürüne sığınıp, kararsızlıkları bile bu estetik ifade ediş ve varoluş biçimine sığınarak ardında gizlenme tercihlerimize uzanmak.

Fakat yaşanan tüm olası anların içinden sıyrılıp kendi zıtlıklarıyla sertçe yüzleştirdiğinde ve ezoterik öğretilerin o derinliklerinde kaybolarak kendimizi yeniden daha olgunlaşan hâliyle buluşlarımızda, dengenin aslında tahmin edilebilir ve iyicil bakışla güvende hissimizi duyumsatan aralıklar olmadığını anlıyoruz.

Terazinin hikâyesi meğer o parıltılı maskenin altında, insan olmanın en büyük sancısını, yani dünyevi kimlikle ruhun o amansız karşılaşmasını barındırıyormuş.

İnsanlığın varoluşundan beri içimizde iki güçlü güç çarpışıp duruyor; bir yanda maddiyatın, toplumsal onaylamanın ve dış dünyanın o tanıdık çekim gücü, diğer yanda ise tüm bunların ötesinden seslenen, dünyevi akla bazen çok ağır gelen o sessiz ruhsal çağrı.

İnsan bu iki kefenin arasında kalınca anlıyor ki dengeye ulaşmak demek sallanan kefeleri sürekli el yordamıyla eşitlemeye çalışmak değilmiş.

Kadim anlatıların o kılıç sırtındaki yürüyüş dediği şey, tam da bu iki gücün ortasında, ne sağa ne sola sapmadan durabilme cesaretiymiş.

Yıllarca dengeyi hep dışarıda, bir ötekinde, ilişkilerde ya da insanların gözlerindeki yansımalarda arıyoruz. Birileri bizi onayladığında tamamlandığımızı, bir ilişkiyi ne pahasına olursa olsun sürdürdüğümüzde güvende olduğumuzu zannediyoruz. Oysa dışarıdaki içselleştiremediğimiz barışı korumak adına içteki doğrular feda edildikçe, aslında en büyük adaletsizliğin insanın kendisine yapıldığı fark ediliyor. İşte o anlarda, hayatın sarsıcı yanları devreye girip o konforlu uykuyu bölüveriyor; bağımlı olunan bağlar kopuyor, yalnızlık korkusuyla çıplak bir şekilde yüzleşmek zorunda kalınıyor. Bu uyanış can yakıcı olsa da insanı yatay bir bağımlılık düzleminden, dikey bir özgürleşme bilincine taşıyan yegâne yolmuş gibi görünüyor.

Şimdi geriye dönüp bakıldığında, o meşhur kararsızlık anlarının aslında zıtlıkların ötesindeki tekliği, siyahla beyazın ortasındaki o görünmez çizgiyi arama çabası olduğu görülebiliyor.

> *Dönüşüm, kefelerin ne kadar sert sallandığıyla ilgilenmeyi bırakıp, tam ortadaki o sabit ibrenin kendisi olmayı deneyimlemekle başlıyor.*

Artık biliniyor ki gerçek denge, fırtınanın dinmesi değil, fırtınanın tam ortasında merkezini kaybetmeden durabilmek ve o dar yolda düşe kalka da olsa insanın kendi sessiz hakikatine doğru yürümesidir.

Perde inceldiğinde, insanın bastırdığı gölgeleri, içsel çocuğu ve unuttuğu yaraları yüzeye çıkar. Bu yönüyle süreç sadece "ışık seli" getiren konforlu bir deneyim değil; insanın kendi karanlığıyla, illüzyonlarıyla (karma) ve egonun yarattığı sahte kimlikle yüzleştiği sarsıcı bir arınma evresidir. Eskiden sadece inisiyelerin, yogilerin veya medyumların geçebildiği o sınır, artık kitlelerin uyanışı için esnemektedir. İnsanlığın empati yeteneğinin artması, dogmatik kalıpları sorgulaması ve madde ötesi gerçekliklere (yakın ölüm deneyimleri, kuantum bilinci gibi) yönelmesi bu kolektif incelmenin en somut kanıtlarıdır.

> *"Terazi burcu, zıtlıkların dengelenmesi, değerlerin dikkatle tartılması ve ruh ile kişilik arasında nihai bir seçimin yapıldığı bir işaret alanıdır. Bu burçta, körü körüne maddeye doğru giden ya da körü körüne maneviyata çekilen kör nokta aşılır; insan, 'ortadaki dar ve keskin yolda' yürümeyi öğrenmek zorundadır."*
>
> ALİCE A. BAİLEY

İçimizdeki kendimize görünür kılmaktan kaçındığımız ve yüzleşemediğimiz gölgeli varoluşlar ve korkular, özümüzdeki bilgeliği koruyan birer gözetleyici gibi belki de. İnsan bu ham enerjiyi şefkatle ehlileştirdiğinde, Üstat Morya'nın belirttiği gibi korku perdesi kalkabilir gibi hissedebilir ve içimizdeki ejderha ruhsal bir ışığa dönüşebilir mi; ve bu dönüşüm, zıtlıkların ortasında sakin kalbi bulanlar için en güvenli kozmik zırhlara... ◆

MEKTUP

Eşikteki Çöp

Boş bir istiridye kabuğu

YAZAN AYŞEN MISRA KARALOĞLU

Merhaba,

Bugün, günlerden bir gün daha. Yol da tıpkı böyle ilerlemiyor mu?

Mindfulness'ın anlamına yeniden dönüyorum bugünlerde: Şimdiki anın içindeki deneyime, bilinçli olarak, yargısızca, açık ve arkadaşça bir dikkat getirdiğimizde ortaya çıkan farkındalık.

Gözlemciyi yeniden hatırlıyorum bugünlerde, ki her gün. Bir şeyleri doğalından yapmaya alışmış olmanın beni bir yandan nasıl da oradaki sonuçların içine hapsettiğini görüyorum.

Peki gözlemcinin gözlemleri, mindfulness hâlinin pratik deneyimleri nasıl olur da hapse dönüşür ki? Aklım almıyor çünkü zaten geveze (hep her şeyi o bilir) ama kalbim?

Kalbim bir yerlerde samimiyetsiz bir şeyler olduğunun ve 'Yapıyorum, Ediyorum.'un ardına sığınan Ben'in varlığını görüyor. Sığınan bile diyemeyiz değil mi, o kadar açıkça 'Bu böyle, şu şöyle; bu tamam, şu değil!' diyor ki... Ve ne kadar da net.

Nerede kalmış yol? Nerede kalmış Öğrencilik yolu?

Olmuş mu sana yeniden inşa ettiklerinin yarattığı rollerin, etiketlerin, hislerin, deneyimlerin yolu...

Olmaz işte. Rahatsız eder durur içinde bir yerlerden bir ses. Bu değil diye seslenir sana, ince ince.

Duysan bir dert duymasan başka bir dert diye düşünürsün. Kendini oyaladığın hatta tam olarak çocuk avuttuğun düşünme süreci, marifetmiş gibi.

Ne yapacaksın peki? Her gün hatırlamaktan başka çaren olmadığını anlarsın belki. Oralara geliyorsun değil mi?

Yooo 'Bak, biliyordum ben!' gibi değil bu. Sakın ha, gücenme şimdi. Hem zaten sen de biliyorsun.

Neyse, onu bunu bırak şimdi ve **Alice A. Bailey** burada olan bitene dokunsun:

> *"Öğrencilik yolu yürünmesi zor bir yoldur, İnisiyasyon yolu ise daha da zordur; **inisiye savaşta yara almış bir savaşçıdır,** zor kazanılmış bir mücadelenin galibi; başarılarından bahsetmez çünkü elindeki büyük işle çok meşguldür; yapılanların küçüklüğünü küçümsemek dışında, **ne kendinden ne de başardıklarından söz eder.***
>
> *Bununla birlikte, dünya için o her zaman büyük bir etkiye sahip, spiritüel gücün sahibi, ideallerin somutlaştırıcısı, insanlık için çalışan ve sonraki nesillerin tanıyacağı sonuçlar getiren bir insandır. Tüm büyük başarılarına rağmen kendi nesli tarafından nadiren anlaşılan biridir. Sıklıkla insanların diline düşer ve sıklıkla yaptığı her şey yanlış yorumlanır; **tüm zamanını, parasını, nüfuzunu, itibarını ve dünyanın değerli gördüğü her şeyi fedakâr hizmet sunağına yatırır ve sıklıkla hayatını son bir hediye olarak sunar** ancak hizmet ettiği kişilerin hediyesini ona geri attığını, feragatini küçümsediğini ve onu çirkin isimlerle etiketlediğini görür."*
>
> İNİSİYASYON, İNSANİ VE GÜNEŞSEL (IHS)

> *"Krizlerin üstesinden gelmek öğrencinin ayırt edici özelliğidir ve karşılaşılan ve doğru bir şekilde üstesinden gelinen her kriz (zorluk okült bir şekilde 'ayakların altına' alındığında) genişletilmiş bir vizyonun kazanılabileceği, taze bilginin akabileceği ve dönüştürücü ışığın mevcudiyet meleğinden parlayabileceği ve böylece sonuçlar doğurabileceği bir alan sağlar."*
>
> YENİ ÇAĞDA ÖĞRENCİLİK II (DINA II)

Diğer yandan burayı kapatırken, açılanlar için **Agni Yoga'dan** bir selam getirelim:

> *"...Ruhsal hastalıklar da bedensel hastalıklar kadar bulaşıcıdır; bu basit bilimsel bir değerlendirmedir. Bir masaya vurmanın üzerindeki nesneleri titretmesi gibi, spiritüel bir darbe de sinirleri sarsar, sadece daha fazla. Eski şeylere dokunabilir ve birikimlerinin zararlarını bilinçli olarak dışarı atabilirsiniz.*
>
> *84. Sevgiyle, en üst düzeyde öz ustalığı ifade eden olumlu bir yol oluşturun. Düşmanca iftira atanların aptalca sözleri benim öğretimi itibarsızlaştıramaz. Kaşlarını fena hâlde çatacaklarını görüyorum; onlara sadece zaman verin. **Mesih ve Buda'nın Öğretisine yaklaşırken, eşikteki çöp bizim için nedir? Boş bir istiridye kabuğu."***
>
> AGNİ YOGA

Farklı bir şekilde düşünmeye... Sevgiyle, ◆

ÖĞRETİDEN · IHS KURAL XIV

XIV

Dinle, dokun, gör, uygula, bil.

İNİSİYASYON, İNSANİ VE GÜNEŞSEL · KURAL XIV

Her öğrenci, kişisel gelişim yolu fikirlerini grup gerekliliklerine tabi kılmayı öğrenmelidir

...çünkü (hizmet edilebilir bir birim olarak işlev gören koordineli bir gruba sahip olmak için) bazı öğrencilerin belirli yönlerdeki ilerlemelerini hızlandırmaları ve diğerlerinin ise geçici olarak çoğunluğun hızına yavaşlamaları gerekecektir. **Grup kimliği,** her öğrencinin zihnindeki baskın faktör hâline gelirse ve kişisel gelişim yolu ve ruhsal tatmin arzusu ikincil bir konuma indiğinde bu doğal olarak gerçekleşecektir. Her Aşram'daki grupların, tıpkı büyük bir organizasyonun çeşitli departmanlarının bir birim olarak etkili bir şekilde birlikte çalışması gibi, sonunda birlikte çalışmaları amaçlanmıştır. Sorunsuz ve zekice işlev görmeleri gerekir.

Bu, gruplardaki bireysel üyeler ve bireysel gruplar, Hiyerarşi'nin bu deneyini başarılı kılma çabasıyla kendi kimliklerini gözden kaybettiklerinde mümkün olacaktır. Bireyin duyguları, tepkileri, dilekleri ve başarıları kesinlikle önem taşımaz. Yalnızca grup çabasını ilerletecek ve grup bilincini zenginleştirecek olan şey önemlidir. Örneğin, yalnızca öğrenci grubuma daha fazla ruhsal güç getiren veya ışığını artıran ya da parlaklığını azaltan şey dikkatimi çeker. Öğrenci gruplarıma her zaman sübjektif olarak ve bir grup olarak baktığımı hatırlamanız gerekir. Gördüğüm toplam ışıltıdır; not ettiğim birleşik ritim ve birleşik ton ve renktir; duyduğum, toplu olarak yaydıkları sestir.

> *Bireyselliklerinizin, grup titreşimini yükseltmeniz veya düşürmeniz haricinde, benim için hiçbir ilgi veya önem taşımadığını tekrar edebilir miyim?*

Kişilikler olarak, iç taraftaki biz öğretmenler için önemli değilsiniz. Ruhlar olarak hayati öneme sahipsiniz. Herhangi bir Üstadın grubundaki her öğrencinin birçok zayıflığı ve sınırlaması olabilir. Bunlar, gruptaki diğerlerine engel teşkil eder. Ancak, ruhlar olarak, bu tür öğrenciler bir ölçüde uyanmış ve canlıdır ve belirli bir uyum (hizalanma) derecesi elde etmişlerdir. Benim grubumdaki hepiniz için de durum böyledir. **Ruhlar olarak size değer veriyorum ve yardım etmeye, yükseltmeye, genişletmeye ve aydınlatmaya çalışıyorum.**

YENİ ÇAĞDA ÖĞRENCİLİK I (DINA I)

SEMBOL

Hakikat · İrade · Denge

Doğu'nun Bekçisi: Eşiğin önünde durmak

YAZAN ÖZGE SEVİNÇ

Bazı semboller vardır; onları yalnızca zihnimizle anlamaya çalışmayız. Bazen bir meditasyonun sessizliğinde, bazen bir düşüncenin derinliğinde, **bazen de hayatın bizi bir seçim yapmaya zorladığı eşiklerde karşımıza çıkarlar.**

Bir görüntü, bir renk, bir silah ya da mitolojik bir varlık, zamanla iç dünyamızın diline dönüşür. Artık yalnızca bir sembole bakmayız; onun aracılığıyla kendimize bakmaya başlarız. Benim için Mikail, kılıç, Doğu'nun bekçiliği ve ejderha imgeleri böyle bir anlam alanına sahip.

Bu semboller üzerinde düşündükçe, onların yalnızca dışsal bir mücadeleyi değil, insanın kendi bilinci içinde yürüttüğü daha sessiz ve derin bir arayışı da anlatabileceğini hissediyorum.

Çünkü ruhsal yol, yalnızca ışığa yönelmek değildir. Işığa yöneldikçe, o ışığın görünür kıldığı şeylerle de yüzleşmeye başlarız.

> *Ejderha gerçekten dışarıda mı, yoksa onu ararken kendi içimizde uyandırdığımız bir güçle mi karşılaşıyoruz?*

Doğu'nun Bekçisi: Eşiğin Önünde Durmak

Doğu, güneşin doğmayı seçtiği yöndür. **Büyük Giza Sfenksi doğu yönüne,** yani sabah güneşinin doğduğu tarafa bakar. Altın Şafak ritüellerinde Doğu, **sağ tarafımızın Muhafızı, Ateş elementinin simgesi Mikail'in evidir.** Sembolik anlamda yeni bir başlangıcı, karanlığın içinden doğan ışığı ve bilincin uyanışını çağrıştırır. Ancak her doğuş, aynı zamanda bir eşiğin aşılmasıdır. **Yeni bir ışığı görmek, eski görüş biçimlerinin artık yeterli olmadığını kabul etmeyi gerektirir.**

Mikail'in Doğu'nun Muhafızı olarak düşünülmesi, benim için bu **eşik** fikriyle buluşuyor. **Muhafız,** yalnızca dışarıdan gelecek tehlikeleri gözetleyen değildir; aynı zamanda **eşiğin anlamını hatırlatandır.** Her kapıdan geçilemeyeceğini değil, **her geçişin bir hazırlık ve sorumluluk gerektirdiğini anlatır.**

Ruhsal öğrencilikte de benzer bir durumla karşılaşırız. **Bilgiye ulaşmak isteriz, gizli olanı anlamaya, görünmeyenin ardındaki yasaları kavramaya çalışırız.** Fakat zamanla anlarız ki bilgiye yaklaşmak, yalnızca daha fazla şey öğrenmek değildir. **Öğrendiğimiz şeyi kendi yaşamımızda taşıyabilecek bir bilince ulaşmaktır.**

Bir öğretiyi okumakla onun gerektirdiği dönüşümü yaşamak arasında mesafe vardır. Bir kavramı bilmekle, o kav-

ramın bizi kendi çelişkilerimizle yüzleştirmesine izin vermek aynı şey değildir.

Eşiğin bekçisi bize belki de şu soruyu yöneltir:

> *Görmek istediğim şeyin sorumluluğunu almaya hazır mıyım?*

Çünkü perdenin incelmesi, yalnızca daha önce göremediğimiz şeyleri görmek anlamına gelmez. Gördüklerimiz karşısında kendimize anlattığımız hikâyeleri de sorgulayabilmektir.

Hakikat ile Yanılsama Arasında

Mikail, farklı dinî ve ezoterik geleneklerde kötülüğe karşı duran, koruyucu ve savaşçı bir figür olarak karşımıza çıkar. Elindeki kılıç, bu anlatılarda yalnızca mücadele gücünü değil, kötülüğün karşısında durma iradesini de simgeler. Fakat sembolün içsel anlamına yaklaştığımızda, **kılıcın yönü** üzerine düşünmek gerekir.

Bir kılıç neyi keser?

Belki **korkunun ördüğü düğümleri.** Belki **hakikatle karıştırdığımız inançlarımızı.** Belki de **kendimizi korumak adına sürekli yeniden ürettiğimiz savunmaları…**

İnsanın en zor fark ettiği yanılsamalardan biri, kendi düşüncelerini hakikatin kendisi sanmasıdır. Bazen bir fikre öylesine bağlanırız ki onu sorgulamayı ihanet gibi algılarız. Bazen haklı olma isteğimiz, gerçeği görme arzumuzun önüne geçer. Bazen de ışığa hizmet ettiğimizi düşünürken, yalnızca kendi kişiliğimizin beklentilerini savunuruz.

İşte burada kılıç, dışarıya yöneltilen bir saldırı olmaktan çıkar; ayırt etme yetisinin sembolüne dönüşür.

Neyi biliyorum, neyi varsayıyorum? Neyi gerçekten görüyorum, neyi görmek istiyorum? Bir düşünce beni özgürleştiriyor mu, yoksa korkularımı daha incelikli bir biçimde mi gizliyor?

Bu soruların cevapları her zaman rahatlatıcı değildir. **Çünkü hakikat arayışı, insanın yalnızca güçlü yanlarını değil, kendine itiraf etmekte zorlandığı yönlerini de görmesini gerektirir.**

Kılıcın keskinliği burada önemlidir. Fakat keskinlik, acımasızlık değildir. Ayırt etmek, yargılamakla aynı şey değildir. Kendimizdeki bir yanlışı fark etmek, kendimizi değersiz ilan etmek anlamına gelmez. Gerçek ayırt etme gücü, kişiliği aşağılamak için değil, **onun sınırlarını tanımak ve daha bilinçli bir seçim yapabilmek için kullanılır.**

> *Kılıcı taşımanın sorumluluğu, onu ne zaman kullanmayacağını da bilmektir.*

Doğu musunuz, yoksa Batı mı?

Bu, içinizdeki ejderhanın, dışarıdaki yansımasının beslendiği kaynağa göre nasıl değişeceğinin sorusudur.

Ejderha, insanlığın mitolojik hafızasında çok katmanlı bir semboldür. Bazı anlatılarda tehdit, kaos ve aşılması gereken bir güç olarak belirir. J.R.R. Tolkien'in *Hobbit* romanındaki ejderha **Smaug** gibi başka anlatılarda ise hazineyi koruyan, sınayan ya da olağanüstü bir kudreti temsil eden varlık olarak karşımıza çıkar.

Bu nedenle ejderhayı yalnızca yok edilmesi gereken bir düşman olarak okumak, sembolün bütün anlamlarını karşılamaz.

İçsel yolculukta ejderha; korkularımızı, öfkemizi, gururumuzu, kontrol etme arzumuzu ve henüz tanımadığımız dürtülerimizi hatırlatabilir. Fakat onun anlamını yalnızca olumsuz özelliklerle sınırlamak da eksik kalır. Bazen ejderhanın ardında, yanlış yönlendirilmiş bir yaşam gücü; bazen bastırılmış bir cesaret; bazen de bilinçli bir yön kazanmayı bekleyen yoğun bir irade bulunabilir.

Burada önemli olan, içimizdeki her güçlü duyguyu düşman ilan etmek değildir. Öfke bize bir sınırın ihlal edildiğini gösterebilir. Korku bizi gerçek bir tehlikeye karşı uyarabilir. Arzu, henüz tanımadığımız bir ihtiyacımızı açığa çıkarabilir. **Sorun, bu güçlerin varlığı değil; onları anlamadan, sorgulamadan ve yönlendirmeden bizi yönetmeleridir.**

Bir duygu ortaya çıktığında onunla özdeşleşmek zorunda değiliz. Öfkelendiğimizde öfkenin kendisi olmak, korktuğumuzda korkunun kararlarımızı belirlemesine izin vermek zorunda değiliz. **Araya bir farkındalık alanı koyabiliriz.**

İşte o alan, öğrencinin çalışmaya başladığı yerdir.

Bilgelik Ejderhasını nasıl uyandıracağız?

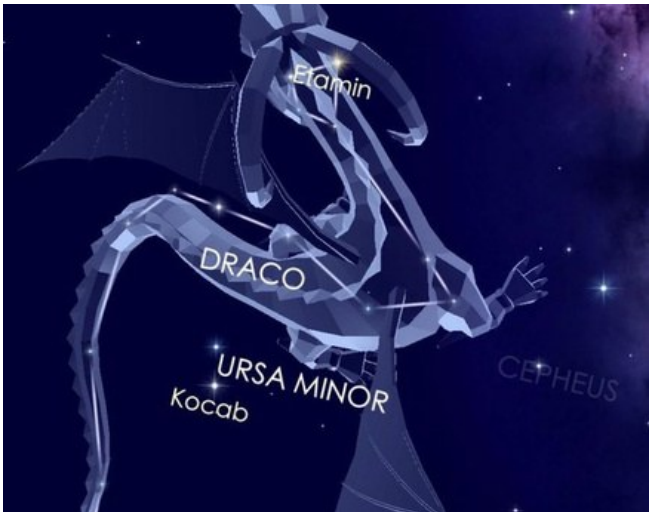

Kadim ezoterik metinlerde **Madam Blavatsky** ejderhalardan, **Kozmik Bilgelik, İlahi Zekâ, Thoth-Hermes** gibi bilgeliğin oğullarının **çok yüce bir sembolü olarak bahseder.**

Dünya'nın presesyon hareketinde Kutup Yıldızımız 26.000 yıllık döngüler ile değişmiştir. Bugün Kutup Yıldızımız **Polaris**'tir. M.Ö. 11.500 civarında ise **Vega**'ydı. M.Ö. 3.350 yıllarında ise göksel pusulamız **Draco Takımyıldızı'ndaki Thuban Yıldızı'ydı.** Adı Arapça *Thubān* kelimesinden gelir ve **"büyük yılan"** veya **"ejderha"** demektir.

O dönem rahip astrologlar Ejderha Tapınakları inşa etmişlerdir. En önemlisi Giza Piramidi'dir. **Bu sadece tarihî bir eşik değil, insan bilincinin yükselerek Lemurya'dan Atlantis'e, oradan Aryan ırkına geçişidir.** Bu kozmik tesirler doğrudan **Terazi burcundan** kanalize ediliyor.

İnisiye, kendi bencilliğini yaratan içsel ejderhasıyla, yani alt zihin ile savaşarak **Bilgelik Ejderhasını uyandırabilir ve böylece Dünya Hizmetkârı yoluna girebilir.** Kadim metinler bunu **"İyiliksever Ejderhalar"** olarak tanımlar. ◆

Perdenin İncelmesi: Görmek mi, Ayırt Etmek mi?

> *Bazen incelmesi gereken perde, dış dünyayla aramızdaki değil, kendimizle aramızdaki perdedir.*

Ruhsal yolda ilerledikçe insanın daha fazlasını görmek, sezgilerini derinleştirmek ve görünmeyenin ardındaki anlamları kavramak istediği bir dönem olabilir. Perdenin incelmesi düşüncesi, tam da bu arayışla ilişkilidir.

Fakat perdenin incelmesini yalnızca olağanüstü deneyimler, imgeler veya sezgiler üzerinden değerlendirmek, dikkatimizi daha temel bir dönüşümden uzaklaştırabilir.

Kendimize dair oluşturduğumuz imaj ile gerçekte nasıl davrandığımız arasındaki perde... **Niyetimiz ile eylemimiz arasındaki perde...** Başkalarından beklediklerimiz ile kendimize tanıdığımız ayrıcalıklar arasındaki perde...

İnsan kendi iç dünyasını görmeye başladığında, her zaman hoşuna giden bir manzarayla karşılaşmaz. İyi niyetli olduğunu düşündüğü bir davranışın ardında onaylanma ihtiyacını; **yardım etme isteğinin içinde takdir edilme arzusunu;** hakikati savunma çabasının gerisinde üstün gelme isteğini fark edebilir.

Bu fark ediş, kendimizi suçlamak için değil, daha özgür hâle gelebilmek için değerlidir. Çünkü görmediğimiz şeyler bizi daha kolay yönetir. **Tanıdığımız şeylerle ise bilinçli bir ilişki kurabiliriz.**

Sezgilerimiz de bu nedenle ayırt etme gücünden bağımsız düşünülemez. Her içsel izlenimi mutlak bir hakikat olarak kabul etmek yerine, onu gözlemlemek, üzerinde düşünmek, yaşamın gerçekleriyle karşılaştırmak ve zaman içinde değerlendirmek gerekir.

Ruhsal olgunluk, yalnızca daha fazla şey hissetmek değil; **hissettiklerimiz karşısında daha dengeli, sorumlu ve açık fikirli olabilmektir.**

> *Perde inceldikçe yalnızca görünmeyen belirginleşmez; kendi yanılgılarımızı görme sorumluluğumuz da artar.*

Ancak burada önemli bir dengeyi de korumalıyız: Her dışsal çatışmayı kendi içimizin bir yansıması saymak doğru değildir. Dünyada gerçekten karşılaşabileceğimiz haksızlıklar, zarar verici davranışlar ve korunmamız gereken sınırlar vardır. **İçsel çalışma,** dışarıdaki gerçekleri inkâr etmek ya da her sorumluluğu kendimize yüklemek değildir.

Asıl çalışma, dışarıdaki durumu mümkün olduğunca açık görmekle birlikte, o durumun **içimizde uyandırdığı tepkileri de tanıyabilmektir.**

Belki ejderha bazen dışarıdadır, bazen içeridedir. Bazen de dışarıda yaşadığımız bir olay, içimizde zaten var olan bir gücü görünür kılar.

Peki, ejderhayı tanımak onu yenmek midir? Belki de ilk adım, onu yenmeye çalışmadan önce neyi temsil ettiğini anlamaktır! ◆

Ateşin Sınavı: İrade mi, Tepki mi?

Ateş, dönüşümün güçlü sembollerinden biridir. Işık verir, ısıtır, harekete geçirir; fakat denetimsiz kaldığında yakıp yıkabilir. Bu nedenle **ateşin anlamı yalnızca gücünde değil, nasıl yönlendirildiğinde saklıdır.**

Haritamda ateş elementinin ağırlığını düşündüğümde, bu sembol bana irade, cesaret ve hareket etme gücü üzerine düşünme fırsatı veriyor. Astrolojik sembolizm açısından ateş, yaşamı başlatan ve deneyime yönelen bir enerji olarak okunabilir. Fakat bu enerjinin bilinçli kullanımı, yalnızca harekete geçmekten ibaret değildir.

Ne zaman harekete geçmeli, ne zaman beklemeli?
Ne zaman mücadele etmeli, ne zaman dinlemeli?
Ne zaman bir kapıyı zorlamalı, ne zaman henüz hazır olmadığımızı kabul etmeliyiz?

Bu sorular, ateşin **iradeye** dönüşmesiyle ilgilidir.

Tepki hızlıdır; irade ise yönünü seçebilir. Tepki çoğu zaman alışkanlıkların, korkuların veya incinmişliğin içinden yükselir. İrade, bütün bunları fark ederek daha geniş bir bakış açısından karar verebilme kapasitesidir.

Mikail'in kılıcıyla ateşin burada buluştuğunu düşünüyorum. Kılıç ayırt eder, ateş harekete geçirir. Fakat ikisi de bilinçten ayrıldığında, koruma isteği saldırganlığa, cesaret aceleciliğe, kararlılık katılığa dönüşebilir.

Ruhsal öğrenci için mesele, içindeki ateşi söndürmek değildir. Onu daha bilinçli bir amaca yönlendirmektir.

> *Çünkü dönüşüm, sahip olduğumuz gücü inkâr etmekle değil, o gücün sorumluluğunu üstlenmekle başlar.*

Sorumluluk, dönüşüm ve ateş yan yana gelince

Agni kelimesi “ateş” anlamına gelir ve bilincin ateşini, kalbin enerjisini ve içsel ruhsal dönüşümü sembolize eder.

Yaşam Etiği: Bu anlayışa göre manevi gelişim, dünyadan çekilmek yerine günlük sorumluluklar, insan ilişkileri ve yaratıcı çalışmalar içinde doğrudan gerçekleşir. **Günümüz öğrencisinin yolu budur.**

Terazi'nin Sırrı: İki Güç Arasında Seçim

Terazi burcunun sembolü, iki kefesiyle dengeyi çağrıştırır. Ezoterik astroloji açısından ise Terazi, karşıt güçlerin yalnızca yan yana durduğu bir alan olmaktan öte, aralarındaki ilişkinin fark edildiği ve **seçimin önem kazandığı bir eşik olarak yorumlanabilir.**

Bir tarafta kişiliğin arzuları, alışkanlıkları, korkuları ve kendini koruma ihtiyacı vardır. Diğer tarafta daha geniş bir bilinç, sorumluluk ve bütünlük arayışı...

Bu iki alanı birbirinden bütünüyle koparmak mümkün değildir. Kişilik, insanın dünyadaki yaşamının bir parçasıdır; ihtiyaçları ve sınırları vardır. Ruhsal gelişim, kişiliği düşman ilan etmek değil, onun daha geniş bir anlayışla iş birliği yapmasını öğrenmektir.

Terazi'nin sırrı da burada belirir: Denge, iki tarafı her zaman eşit ölçüde tatmin etmek değildir. **Denge, hangi koşulda hangi ilkenin gözetilmesi gerektiğini anlayabilmektir.**

> *Bazen denge, konuşmakla susmak arasındadır. Bazen kendimizi savunmakla karşımızdakini anlamaya çalışmak arasında...*

Bazen bir mücadeleye katılmakla geri çekilip durumu yeniden değerlendirmek arasında... Her iki tarafın da sesini duymak, mutlaka ikisini aynı ölçüde seçmek anlamına gelmez. Denge, karşıtlıkların farkında olarak bilinçli bir yön belirleyebilmektir.

Bu yüzden Terazi'nin dar yolu, edilgen bir uzlaşma yolu değildir. Kişinin kendi tepkileriyle, değerleriyle ve sorumluluklarıyla sürekli yüzleşmesini gerektirir.

Mikail'in kılıcı bu yolda ayırt etme gücünü, ejderha ise dengeyi bozan ya da henüz anlaşılmamış güçleri hatırlatır. Terazi, ikisi arasındaki ilişkinin farkına varmamızı sağlar.

Kılıç olmadan denge, kararsızlığa dönüşebilir. Denge olmadan kılıç, katı bir yargının aracına dönüşebilir. Ejderhanın anlamı anlaşılmadan verilen mücadele ise insanı aynı döngünün içinde tutabilir.

Belki de öğrencinin öğrenmesi gereken, bu üç sembolü birbirinden ayırmak değil, aralarındaki ilişkiyi kavramaktır.

Kılıç Kadar Keskin, Bir O Kadar Dar Yol

Ruhsal yolculukta insan zaman zaman iki büyük güç arasında kaldığını hisseder. Eski alışkanlıkları onu bildiği yere çağırırken, yeni bir anlayış farklı bir yön gösterir. Bir taraf güvenli görünür; diğer taraf daha fazla sorumluluk gerektirir.

Dar yol, burada iki seçenekten birini kolayca seçmek değildir. Seçimin ardındaki motivasyonu görebilmektir.

Bir şeyi gerçekten doğru olduğu için mi yapıyorum, yoksa korktuğum için mi? Birinden uzaklaşıyorsam bunu bilinçli bir sınır koymak için mi yapıyorum, yoksa yüzleşmekten kaçındığım için mi? Bir mücadeleye giriyorsam hakikate hizmet etmek için mi, yoksa incinmiş gururumu onarmak için mi?

> *Ve belki de kılıç kadar keskin olan şey, insanın başkalarının kusurlarını görme yeteneği değil, kendi niyetine dürüstçe bakabilme cesaretidir.*

Bu soruların cevapları her zaman bir anda ortaya çıkmaz. Bazen kendimizi gözlemlemek, aceleyle karar vermemek ve davranışlarımızın sonuçlarını dürüstçe değerlendirmek gerekir.

Dar yolun keskinliği, sürekli kendimizden şüphe etmek değildir. Her kararımızı sonsuz bir sorgulamanın içine hapsetmek de değildir. Asıl mesele, karar verirken uyanık kalabilmek ve yanıldığımızı fark ettiğimizde yönümüzü değiştirebilmektir.

> *Gerçek irade, hiç yanılmamak değil; yanılgıyı savunmak yerine ondan öğrenebilmektir.*

Eşiği Geçmek: Öğrencinin Sorumluluğu

Mikail'in kılıcı, ejderha ve Terazi üzerine düşünürken yeniden eşiğin önüne geliyoruz.

Muhafız, kılıç ve ejderha birbirinden bağımsız imgeler değildir. Sembolik bir okumada Muhafız, eşiğin bilincini; kılıç, ayırt etme gücünü; ejderha ise yüzleşilmesi gereken kuvveti ve sınavı temsil edebilir. Terazi de bütün bu karşılaşmanın içinde bilinçli seçim yapmanın önemini hatırlatır.

Ancak hiçbir sembol, insanın kendi çalışmasının yerine geçemez. Bir işareti görmek, onun anlamını bütünüyle kavramak değildir. Bir öğretiyi benimsemek, onu hayata geçirmiş olmak değildir. Kendimizi ışığa adadığımızı söylemek, her zaman ışığın gerektirdiği açıklıkla davrandığımız anlamına gelmez.

Öğrencilik, bu farkı giderek daha dürüst biçimde görebilme çabasıdır.

Kendi içimizdeki ejderhayı tanımak, kendimizi karanlık ilan etmek değildir. Kılıcı taşımak, herkesi yargılamak değildir. **Muhafızla** karşılaşmak da kapının sonsuza dek kapalı olduğu anlamına gelmez.

Belki eşik, bize hazır olup olmadığımızı kanıtlamamızı değil, hazırlığın ne anlama geldiğini anlamamızı bekliyordur.

Daha çok bilgi edinmek kadar, bildiklerimizi sorumlulukla kullanmak... Daha derin deneyimler aramak kadar, gündelik yaşamda dürüst ve dengeli kalmak... **Işığı aramak kadar, kendi gölgemizle karşılaştığımızda bakışımızı kaçırmamak...**

Bunlar, ruhsal yolculuğun görünmeyen ama belirleyici adımlarıdır.

Çünkü hakikat yalnızca meditasyonun sessizliğinde aranmaz. Bir anlaşmazlıkta verdiğimiz tepkide, bir başkasının sınırına gösterdiğimiz saygıda, **yanıldığımızda özür dileyebilmemizde ve gücümüzü nasıl kullandığımızda da kendini sınar.**

Belki de eşiği geçmeye hazırlanmak, özel bir işaret beklemekten çok, yaşamın her anında daha bilinçli seçimler yapmaya hazır olmaktır.

Kılıcı Taşımak

Ejderha dışarıda mı, içeride mi?

Belki bu sorunun tek bir cevabı yoktur. Hayat bizi bazen dış dünyadaki gerçek mücadelelerle, bazen kendi içimizdeki çelişkilerle karşılaştırır. Çoğu zaman ise bu iki alan birbirine dokunur ve bizden hem açık gözlü hem de kendimize karşı dürüst olmamızı ister.

Mikail'in kılıcı bana, hakikatin yalnızca savunulacak bir fikir değil, **uğruna kendimizi de sorgulamayı göze almamız gereken bir arayış olduğunu hatırlatıyor. Ejderha,** gücün bilinçsiz kaldığında nasıl bir engele dönüşebileceğini; **Terazi ise** bu güçle nasıl bir ilişki kuracağımızı seçme sorumluluğumuzu...

Perde inceldikçe daha fazlasını görmek isteyebiliriz. Fakat **asıl dönüşüm,** gördüklerimizi kendi yaşamımızda anlamlandırabildiğimizde başlar. **Kılıcı kuşanmak kadar, onu hangi niyetle taşıdığımızı bilmek de önemlidir.**

Belki dar yolun sırrı budur: Ne kendimizi karanlığın içinde kaybetmek ne de ışığın sahibi olduğumuzu düşünmek.

Beni bekleyen ejderhanın evi. Karşıtlıkları görebilmek, kendi payımızı tanımak ve her yeni eşikte yeniden seçebilmek.

> *Çünkü ruhsal öğrencilik, bir kez verilen bir karar değil, her gün yenilenen bir sorumluluktur.*

Ve belki de Mikail'in kılıcıyla eşiğin önünde durduğumuzda kendimize sormamız gereken son soru şudur:

EŞİĞİN ÖNÜNDE SON SORU

Ejderhayı yenmeye mi geldim, onu anlamaya mı?
Işığı savunmaya mı geldim, yoksa önce onun bende neyi görünür kıldığını görmeye mi?

Bu sorulara vereceğimiz cevap, taşıdığımız kılıcın keskinliğinden çok, onu tutan elin bilincini belirleyecektir. Ve eşiğin ötesine uzanan yol, belki de tam o anda başlar. ◆

PSİKOLOJİ VE RUH

Spiritüel Yolculuğun Paradoksu

Gölge ve psişik şişme

YAZAN NİL ALİS NUGNES

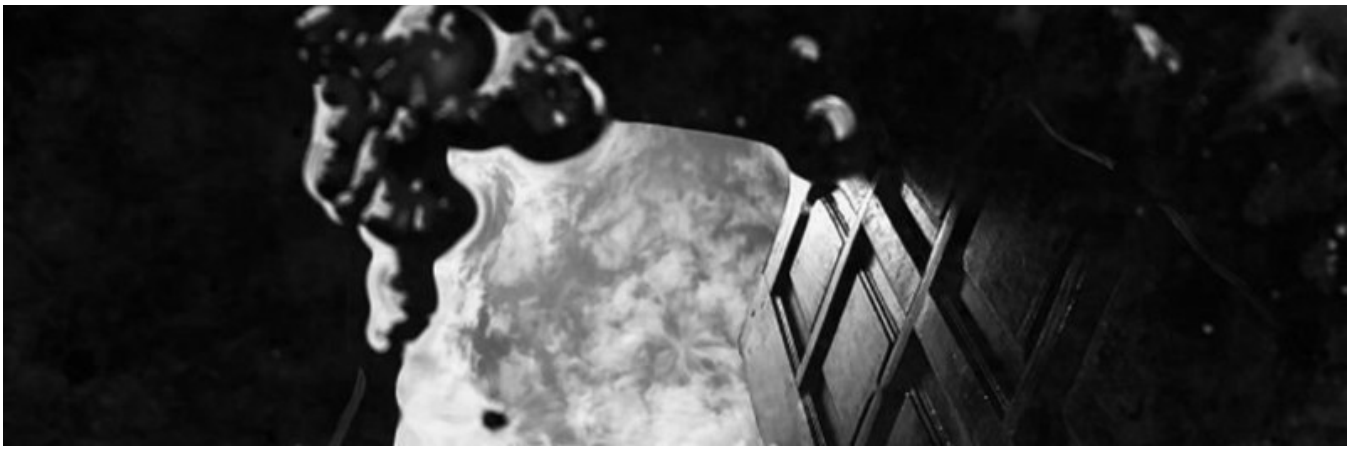

Spiritüel alandaki öğrenci için mesele yalnızca numinos deneyimler yaşamak değildir. Asıl mesele, yaşadığı deneyimin kendi egosunun ürünü olup olmadığını fark edebilecek ölçüde deneyime mesafeli kalabilmektir.

Numinos deneyim, kişiyi kendiliğinden daha bilinçli, olgun veya bütünlüklü bir birey hâline getirmez. Kişi bu deneyimi yanlış yorumlayabilir, kendisini seçilmiş veya diğer insanlardan üstün görebilir ya da deneyimin taşıdığı ruhsal gücün etkisi altında kalabilir. Kişi yaşadığı deneyimi kendi spiritüel üstünlüğünün delili olarak yorumladığında, Jung'un psişik şişme kavramıyla açıklanabilecek bir durum ortaya çıkabilir.

Psişik şişme, egonun bilinçdışının veya arketipsel bir içeriğin taşıdığı büyüklük ve kudretle özdeşleşmesi sonucunda, kendisini olduğundan daha büyük, özel veya güçlü algılamasını ifade eder. Böyle bir durumda kişiye ait olmayan veya egonun sınırlarını aşan bir ruhsal içerik, ego tarafından kendi niteliğiymiş gibi sahiplenilebilir. Buna karşılık kişinin, deneyimin kendi psikolojik sınırlarını ve bilinçdışı yönlerini fark etmesine yardımcı olmasına izin vermesi, daha kapsamlı bir öz farkındalık sürecinin parçası olabilir. Dolayısıyla numinos deneyimin mahiyeti kadar, kişinin bu deneyim karşısındaki tutumu da önem taşır.

Burada spiritüel eğitimin en önemli güçlüklerinden biri ortaya çıkar: Öğrenci yalnızca öğrendiği bilgileri değil, bu bilgilerin kendi psikolojisi üzerinde ne yaptığını da tetkik etmek zorundadır. Çünkü deneyim ile kişinin bu deneyime verdiği mana aynı şey değildir. Yoğun bir rüya, güçlü bir sembolik deneyim, ritüel sırasında yaşanan olağandışı bir bilinç hâli veya kutsal olarak algılanan bir karşılaşma kişinin üzerinde derin bir etki bırakabilir. Ancak deneyimin varlığı, her zaman ona ilişkin yorumun doğru olduğu anlamına gelmez.

> *Bir yaşantının güçlü olması ile o yaşantıya yüklenen anlamın geçerli olması birbirinden ayrı meselelerdir.*

Jung'un yaklaşımında bu noktada ego ile bilinçdışı arasındaki ilişki önem kazanır. Ego, kendisinden daha büyük ve güçlü görünen arketipsel içeriklerle karşılaştığında bu içeriklerle özdeşleşebilir. Kişi böylece deneyimin taşıdığı gücü kendi kişisel gücü olarak algılamaya başlayabilir. Bu nedenle spiritüel deneyimin yoğunluğu ile spiritüel tekâmül aynı şey değildir. Bir deneyimin güçlü veya sıra dışı olması, kişinin bu deneyimi doğru yorumladığı veya onun sonucunda daha bütünlüklü bir insan hâline geldiği anlamına gelmez.

Gölge

Asıl mesele burada gölge kavramına gelir. Jung'un gölge kavramı, kişinin bilinçli kişilik imgesiyle bağdaşmadığı için kabul etmekte zorlandığı veya bilinçdışına ittiği psi-

kolojik yönleri ifade eder. Gölge yalnızca öfke, kıskançlık, korku, saldırganlık veya bencillik gibi olumsuz kabul edilen özelliklerden oluşmaz. Kişinin kendisinde kabul etmek istemediği hırs, güç arzusu, cinsellik, bağımsızlık, başarı isteği veya başkaları üzerinde tesir kurma arzusu da gölgenin içeriğini oluşturabilir.

Persona

Spiritüel eğitim bu açıdan özel bir paradoks yaratır. Çünkü öğrenci zamanla kendisini şefkatli, bilinçli, sezgisel, teslimiyet içinde veya spiritüel olarak gelişmiş biri olarak tanımlamaya başlayabilir. Böylece bir persona meydana gelir. **Persona,** kişinin dış dünyaya sunduğu bilinçli kimlik ve toplumsal yüzdür. Persona kendi başına olumsuz bir oluşum değildir; bireyin toplumsal yaşamını sürdürebilmesi için belirli ölçüde gereklidir. Ancak kişi kendisini bu idealize edilmiş kimlikle ne kadar güçlü biçimde özdeşleştirirse, bu kimliğe uymayan yönlerini kabul etmesi de o ölçüde güçleşebilir.

Kendisini "şefkatli" olarak tanımlayan bir öğrenci öfkesini görmekte zorlanabilir. "Egomdan arındım" diyen biri üstünlük ihtiyacını fark etmeyebilir. "Teslimiyet içindeyim" diyen biri kontrol arzusunu spiritüel bir kavramın arkasına gizleyebilir. **Böylece kişi gölgesini ortadan kaldırmak yerine onu spiritüel bir persona vasıtasıyla görünmez hâle getirebilir.** Bu noktada ortaya çıkan sorun, bireyin kendisini olumlu özelliklerle tanımlaması değildir. Sorun, bu tanımın kişinin kendisi hakkında sorgulanamaz bir benlik tasavvuruna dönüşmesidir. Kişi kendisini yalnızca belirli özelliklerle özdeşleştirdiğinde, bu özelliklerle çelişen psikolojik içerikleri bilinçdışında tutma eğilimi kuvvetlenebilir.

Spiritüel Materyalizm

Bu noktada **spiritüel materyalizm** kavramı önemli bir açıklama sağlayabilir. Kavram, spiritüel bilgi, deneyim ve pratiklerin kişinin "egosunu aşmasına" yardımcı olmak yerine, egonun kendisini kuvvetlendirmesi için kullanılmasını ifade eder. Kişi daha fazla bilgi edinmeyi, daha fazla spiritüel deneyim yaşamayı, belirli bir öğretinin takipçisi olmayı veya belirli bir spiritüel statü kazanmayı, kendisini daha bilinçli ya da daha gelişmiş biri olarak konumlandırmanın aracı hâline getirebilir. Bu durumda *spiritüel yolculuk egonun terk edilmesi değil, egonun yeni bir biçimde yeniden üretilmesi hâline gelir.* Kişi artık sıradan başarılarla değil bilgisiyle, deneyimleriyle, inisiyasyonlarıyla, sezgileriyle veya spiritüel statüsüyle kendisini diğerlerinden üstün bir yere konumlandırabilir. Bu durumda ego ortadan kalkmamıştır, yalnızca kendisine yeni bir kimlik bulmuştur.

> *Kibir artık "kibir" olarak değil, "hakikati görebilmek" olarak; kontrol ihtiyacı "sorumluluk" olarak; üstünlük duygusu "farkındalık" olarak yorumlanabilir.*

Bu durum da gölgeyle ilişkilidir; çünkü kişi kendisini "spiritüel olarak gelişmiş" biri olarak gördükçe, bu imgeyle çelişen özellikleri kabul etmek daha zor hâle gelebilir. Böylece gölge yalnızca bastırılmaz, spiritüel bir dil kullanılarak meşrulaştırılabilir.

Projeksiyon

Burada **projeksiyon** da devreye girer. Kişi kendisinde kabul etmekte zorlandığı özellikleri başkalarında daha kolay fark edebilir. Özellikle spiritüel topluluklarda kişinin sürekli olarak başkalarının egosundan, kibirlerinden, sahtekârlıklarından veya güç arzusundan söz etmesi, kendi psikolojik malzemesini incelemek için bir başlangıç noktası oluşturabilir.

Bu, eleştirilen kişinin mutlaka bizim gölgemizin bir yansıması olduğu anlamına gelmez. Ancak kişinin bir başka-

sına verdiği orantısız veya yoğun duygusal tepki, kendi bilinçdışı içeriği hakkında araştırılması gereken bir şey söyleyebilir.

Bu nedenle spiritüel öğrencinin kendisine sorması gereken soru yalnızca kişilerin neden davrandıkları gibi davrandıkları değil, kişilerin davranışlarının kendisinde neden bu kadar güçlü bir tepki oluşturduğudur. Aynı şekilde "bu deneyim bana ne anlatıyor" sorusunun yanında, deneyime neden bilhassa verdiğimiz anlamı verdiğimiz sorusunu da sormak gerekir. Bu ikinci soru, spiritüel deneyim ile egonun deneyime yüklediği anlam arasındaki mesafeyi korumaya yardımcı olur.

Spiritüel Kaçınma

Burada bir başka kavram, spiritüel bypassing, yani **spiritüel kaçınma** devreye girer. Kavram, kişinin çözülmemiş psikolojik meseleleriyle yüzleşmek yerine spiritüel inançları, pratikleri veya kavramları bir kaçınma biçimi olarak kullanmasını ifade eder. Kişi öfkesini anlamak yerine "öfke düşük titreşimdir" diyebilir. Yasını yaşamak yerine "her şey olması gerektiği gibi olur" diyebilir. Kendisine zarar veren bir ilişkide sınır koymak yerine bunu "koşulsuz sevgi" veya "ruhsal bir ders" olarak yorumlayabilir. Psikolojik çatışmasını ele almak yerine "egoyu aşması gerektiğine" inanabilir. Buradaki problem spiritüel düşüncenin kendisi değildir. **Problem, spiritüel düşüncenin psikolojik bir savunma düzeneği olarak kullanılmasıdır.**

Spiritüel materyalizm ile spiritüel bypassing bu noktada birbirine yaklaşır ancak aynı şey değildir. Bypass daha çok kişinin psikolojik meselelerinden imtina etmesiyle, spiritüel materyalizm ise spiritüel bilgi ve deneyimlerin egoya yeni bir kimlik ve statü sağlamasıyla ilgilidir. Her ikisinde de spiritüel bilgi, kişinin kendisiyle daha dürüst bir ilişki kurmasının aracı olmak yerine egonun mevcut savunmalarını güçlendirebilir. Bu nedenle gölgeyle karşılaşmak, kişinin kendisinde "kötü" özellikler bulması anlamına gelmez. **Gölge çalışmasının amacı kişinin kendisini suçlaması değil, bilinçli benlik tasarımının dışında bıraktığı psikolojik malzemeyi tanıyabilmesidir.**

Bireyleşme

Jung'un **bireyleşme** kavramı burada önem kazanır. Bireyleşme, kusursuz bir kişilik yaratmak veya sürekli daha "yüksek" bir bilinç durumuna ulaşmak değildir. Daha ziyade bilincin bilinçdışıyla daha gerçekçi, daha karmaşık ve daha bütünlüklü bir ilişki kurmasıdır. Bu süreçte kişi gölgesini tanımaya, projeksiyonlarını fark etmeye, personasıyla özdeşleşme düzeyini sorgulamaya ve egosunun kendisini olduğundan daha özel gösterme eğilimini incelemeye başlar. Dolayısıyla spiritüel öğrencinin karşılaştığı en zor sınavlardan biri, öğrendiği bilgileri kendisini daha özel biri olduğuna inandırmak için değil, kendi hakkında yanılabileceğini görebilmek için kullanabilmesidir.

Belki de hakiki spiritüel tekâmül, kişinin yalnızca ne kadar çok bildiğiyle veya ne kadar sıra dışı deneyimler yaşadığıyla ölçülemez. Daha zor olan, kişinin kendi deneyimlerini sorgulayabilmesi, gölgesini tanıyabilmesi, projeksiyonlarını fark edebilmesi ve kendisi hakkında oluşturduğu idealize edilmiş kimliği gerektiğinde bırakabilmesidir. Çünkü insan kendisini karanlık yönlerinden arındırarak bütünleşmez. Bütünleşme, kendisinde görmek istemediği şeylere bakabilme kapasitesiyle başlar.

SPİRİTÜEL YOLCULUĞUN PARADOKSU

İnsan daha "aydınlık" biri olmaya çalışırken, önce kendi karanlığını görmeyi öğrenmek mecburiyetinde kalabilir.

GURDJİEFF KÖŞESİ · DÖRDÜNCÜ YOL

Kendi Üzerinde Bugün Çalışmak Zorunludur

MAURİCE NİCOLL · GURDJİEFF VE OUSPENSKY ÖĞRETİSİ ÜSTÜNE PSİKOLOJİK YORUMLAR KİTABINDAN DERLENMİŞTİR

Her bir gün kişinin hayatının ta kendisidir. Kişinin hayatı ölümden geriye kalan şeylerdir; yani bir kişi kendi hayatıdır ve kutsal metinlerde ölümde açılan hayat kitabı veya birinin hayatının kitabı denildiğinde kastedilen şey budur.

> *Bir kişi, kendi hayatıdır. Kişinin hayatındaki bir gün, onun hayatının küçük bir kopyasıdır.*

Bir insan hayatındaki bir gün üzerine çalışmazsa, hayatını değiştiremez; kendi hayatı üzerinde çalışmayı ve onu değiştirmek istediğini söylerse ve hayatındaki bir gün üzerine çalışmazsa, kendi üzerinde çalışması sadece imajinatif hâlde kalır. Hayatı üzerinde çalışacağı imajinasyon ile kendini teselli eder ve gerçekte, hayatının tek bir günü üzerinde çalışmaya asla başlamaz.

Birinin hayatı günlere ve yıllara ayrılır. Eğer bir insan, gözlemlediği şeylere pratik olarak çalışma fikirlerini uygulama aracılığıyla kendini gözlemleyerek hayatının bir günü üzerine çalışmaya başlamazsa, hiçbir başlangıç noktası yoktur. Belki, yarın çalışacağını söyler. Yarın işler açılacak sözünü hatırlarsınız. Ama bu hep yarına kalır. Eğer birisi "Kendi üzerimde çalışmaya yarın başlayacağım" derse, o zaman o kişi asla kendi üzerine çalışmayacaktır, çünkü onun çalışması her zaman yarın olacaktır, asla bugün değil. Bu bazen çalışmada *yarın illeti* olarak adlandırılır. Bir insan her zaman daha sonra (yani yarın) dediği sürece, o asla değişmeyecektir.

Kendi üzerinde çalışmak için çalışmanın alanını sınırlamak gereklidir; yani bazı muhteşem fırsatlarla gelecekte çalışmak hakkında tembel tembel hayal kurmayın, bugün çalışın. Pratik çalışmayı bugünle sınırlamak gereklidir; tam olarak bugünle ve bugünün olaylarıyla, yarını düşünmeden.

Kişinin bütün hayatının ve bir yılının kozmik açıdan minyatürü olarak tanımlanan, sıradan, hep tekrarlayan gün açısından kendinizi gözlemlemeye başladınız mı? Şu sözü hepiniz bilirsiniz: **"Her günün derdi kendine yeter."** (Matta 6:34) Bu cümlenin anlamı ve İsa'nın bu sözü söylediği metin hakkında düşündünüz mü?

Örneğin, *yeter* dendiğinde ne demek istenmiş? Ne için yeter? Bugünün derdi üzerine çalışmak için yeterli. Bir insan gün, günün aksilikleri ve sıkıntıları üzerinde biraz olsun çalışmaya başlarsa, pratik olarak kendi üzerinde çalışmaya başlar. Fakat gününü ve günle ilişkisinde kendini tanımalıdır.

Çok alışılmadık olaylar bir yana, her insanın geçirdiği kaçınılmaz bir ortalama gün vardır. Sıradan günün olayları, sizin de kabul edeceğiniz gibi, her bir kişi için yinelenen belirli bir benzerliğe sahiptir. Bir insanın asla bunu fark etmediğini ve ortalama gününün tipik olayları ile ilişkisinde kendini asla gözlemlemediğini varsayalım; bu kişi kendi üzerinde çalıştığını nasıl düşünebilir ve kendini değiştirebileceğini nasıl zannedebilir?

Günün aynı şekilde tekrarlayan olaylarına her gün aynı şekilde davranırsanız, değişebileceğinize nasıl inanabilirsiniz?

Varlığın değişimi, günün gerçek olaylarına **tepkilerinin değişmesiyle** başlar. Bu, yeni bir yolda gerçek ve pratik bir anlamda hayatınızı almaya başlamanızdır. Kendinizi tanımak için, hayatınızdaki tek bir günün olaylarına yönelik davranışlarınızı gözlemlemeye başlayın. Nasıl tepki gösterdiğinizi fark edin, yani gerçekleşen bütün küçük olaylara ve diğer insanlara mekanik tepkilerinizi, ne söylediğinizi, hissettiğinizi, düşündüğünüzü vs. fark edin. Daha sonra bu tepkileri nasıl değiştirebileceğinizi görmeye uğraşın.

Tabii ki, her zaman şuurlu ve rasyonel davrandığınızdan, asla hatalı olmadığınızdan vs. eminseniz sizde hiçbir şey değişmeyecektir; çünkü bir makine olduğunuzu, mekanik bir insan olduğunuzu, değişen durumlara karşı her zaman tekrar tekrar tipik şeyler yaptığınızı, düşündüğünüzü, hissettiğinizi ve söylediğinizi asla fark edemeyeceksiniz. Fakat belki, bir zerre dürüstlük veya bir aşağılanma duygusu veya daha iyisi, kendiniz hakkında artan bir şuurluluk nedeniyle bir olmadığınızı ve hayatını her an şuurlu olarak gerçekleştiren tamamen şuurlu bir birey olmadığınızı; bir an cimri, bir an çabuk kızan, bir an yardımsever, bir an rezil veya iftiracı, bir an evliya, bir an yalancı bir insan olduğunuzu fark edebilirsiniz.

Hayatınızda bir günün küçük bir parçası için şuurlu davranma çalışma-alıştırmasını yapmayı deneyin. Çünkü yaptığımız her şey bizi sonsuza kadar etkiler. Bir kişinin mekanik davranmamak için yeterince şuurlu olduğu tek bir an, eğer isteyerek yapılırsa, birçok gelecek sonucu değiştirebilir. Örneğin, bugün bir parça Fransızca öğrenirseniz, yarın daha fazla bileceksiniz, fakat bugün hiçbir şey yapmazsanız, yarın hiçbir şey bilmeyeceksiniz.

Bu, kendi üzerinde çalışma için de aynen geçerlidir. Fakat kişi kendi üzerinde isteyerek çalışmalıdır, birisi dediği için değil. Erdem için veya öfkeli bir sessizlikle çalışmak başka bir şeydir; kişinin kendindeki bir şeyi beğenmediği ve onu değiştirmeyi arzuladığı için kendi üzerinde çalışması başka bir şeydir. ◆

MİT VE GÖLGE

Kahramanı Bekleyen: Eşikteki Ejderha

YAZAN BUSE YAVUZ

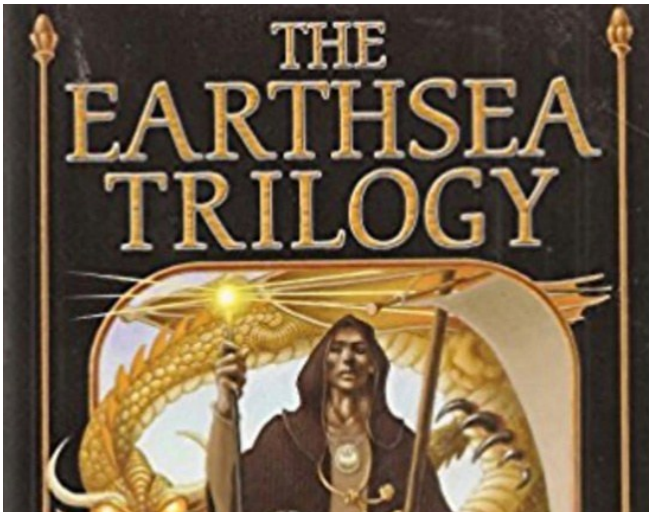

Sembolik olarak ejderhalar insanüstü güçlere sahip mitolojik varlıklardır. Dünya genelindeki mitlerde çoğunlukla kahramanın alt etmesi, öldürmesi gereken oyun sonu canavarları olarak karşımıza çıkarlar.

Klasik anlatılarda kahraman yolculuğunu tamamlayıp en yüksek potansiyeline ulaşması için aştığı irili ufaklı birçok engelden sonra karşısında nihai düşmanı belirir: bir ejderha. Bu bir eşik karşılaşmasıdır. Karşısında duran vahşi, acımasız ve ateşler saçan bu olağanüstü varlık nasıl yok edilecektir? Bu eşiğe kadar gelebilmeyi başarmış kahramanımız zaten kendi türünden cesareti ve korkusuzluğuyla ayrışmış, ejderhanın karanlık inine adım atmıştır. Şimdi son bir savaş, son bir engel vardır önünde. Elindeki kılıç, zekâsı kadar keskin ve parlaktır. Hikâyenin sonunda kahraman ejderhayı alt eder ve kendinden büyük bir gücü kırarak kahramanlığını da tescillemiş olur. Bu, aşina olduğumuz ejderha hikâyelerinin en yüzeydeki katmanıdır.

Şimdi derinlere bir yolculuk edelim, ejderhaların asıl inlerinin bulunduğu yerlere doğru... Katmanlar içinde derinleştikçe görürüz ki hikâye de derinleşir ve daha kompleks bir anlatıya dönüşür. Bu anlatıyı başka bir yerden yakalamak için Ursula K. Le Guin'in fantastik dünyasına giriş yapalım. Onun kitaplarındaki ejderha kavramı çok boyutludur. Sadece düşmanı veya kötü karakteri temsil etmez, kahramanın kendi içsel dünyası ile doğrudan bağlantılı bir varlık olarak görülür.

Yerdeniz Büyücüsü adlı kitabında anlattığı hikâyeye göre Ged isimli ana karakter cesur, zeki, yetenekli bir gençtir ve zamanla bazı büyüsel güçler kazanır. O güçlendikçe gururu da aynı oranda artmaktadır. Savaşlarda yer alır, galibiyetler kazanır. Bir süre sonra yolculuğu onu Pendor adasında yaşayan büyük bir ejderha ile karşı karşıya getirir. Bu ejderha yaşlı, bilge ve son derece güçlüdür. Ged onunla karşılaştığında o zamana kadar alışık olduğu savaş yöntemlerinin işe yaramayacağını anlar. Böylesine güçlü bir varlığı ölümlü silahların yok edemeyeceğini düşünür. Klasik anlatıların aksine bu hikâyede Ged ejderha ile savaşmak yerine onunla konuşmaya başlar.

"O zaman anlarız ki..."

O zamana kadar kimsenin gerçek adını bilmediği bu varlığın gerçek adını öğrenmeyi başarır: "Yevaud". **Varlığın adını öğrenmek ona büyük bir güç bahşeder, çünkü hikâye evrenin-de bir şeyin gerçek adını bilmek (o varlığı tanımak) onun üzerinde sağlanacak mutlak hâkimiyet anlamına gelir.** Bu bilgi sayesinde Ged ejderhayı öldürmez ama onu kontrol altına alır. Bu olay örgüsü aslında alegorik bir anlatım olarak karşımıza çıkar.

> *Ejderha, bireyin içsel savaşlarında adını koyamadığı, tanımadığı güçlerdir.*

Doğaüstü gibi görünmesinin nedeni de bireyin kendi doğasında henüz onu keşfedememiş olmasıdır ve bu tanımlanamayan parçalar, bireyin bilinçdışındaki eşikte onu karşılayan kendi gölgesinden başkası değildir.

Bilinç ile bilinçdışı arasındaki sınırlar erimeye başladığında bireyin yüzleşmekten korktuğu doğası ondan ayrı bir parçaymış gibi bir forma bürünür ve zaman içinde güçlenerek en sonunda bir savaş alanı yaratır. **Kendini gerçekleştirme yolunda ilerleyen her kahramanın ulaşacağı bu eşikte ejderha bir bekçi gibi kapıda durur.** Elinde kılıcıyla kapıya kadar gelen kahraman, kendi içsel savaşının çağrısını duyar. Ejderhayı sadece keskin kılıç darbeleriyle yenmeyi planlamak, sürekli tekrarlanmaya mahkûm bir mücadelenin de başlangıcı olur.

Bu döngüden çıkmanın ilk adımı kılıcın keskinliği ile zekânın keskinliğinin birleşmesidir. Daha sonra kahraman ejderhayı çözümlemeye başlar, onu kendi korkularından ve yargılarından ayırt eder.

Bu ayrımın sonunda karşısında kendisine ait olan, bu zamana kadar yüzleşmekten kaçındığı parçalarını bulur ve sıra Ged'in yaptığı gibi onların gerçek isimlerini bulmaya gelir. Korkutucu olan bilinmeyenler tanımlanmaya başlandığında ejderhanın sahip olduğu gücün azalması gibi, her tanımlanmamış parçamız da bilincimiz üzerindeki mutlak gücünü kaybetmeye başlar. Ejderha ile savaş aslında bilinmeyenle olan savaştır.

Tanımlanan gölgeler artık saldırgan, vahşi bir yaratık olmaktan çıkar ve bireyin kendi doğasına dönüşmüş bir şekilde geri kazandırılır. Hikâyenin en başındaki zihni temsil eden keskin kılıç, derin katmanlarda bilinçdışında gölgelerimizle konuşmaya başladığımız bir "dil" hâlini alır.

Farkındalıkla yapılan içsel muhakeme bir kılıç kadar ayırıcı ve kesici olabilir.

> *"Ejderhaların varlığını inkâr eden insanlar çoğunlukla ejderhalar tarafından yenilirler. İçeriden."*
>
> URSULA K. LE GUİN

Ursula Le Guin'in kurduğu dünyadaki **ejderhalar içimizde yüzleşmediğimiz yanlarımızın formlaşmış hâlidir; salt kötü olmaktan ziyade bizi kontrol eden bilinmeyenlerdir.** Onları ötekileştirmek ve adlandırmamak, hep yenilmeye mahkûm olacağımız bir savaştan başka bir şey olmayacaktır. **Bu yüzden bilinç ile bilinçdışı arasında yürüdüğümüz o ince çizgide yeni ejderhalar yaratma potansiyeli olan tüm kayıp parçalar birey tarafından görülmeli, kabul edilmeli ve dönüştürülmelidir.** Hayatlarımız sürekli yeni parçalar eklenen dinamik bir sistem içinde dizayn edildiği için **kahramanın yolculuğu hiç bitmez, gelişerek ve dönüşerek devam eder.**

Bu yüzdendir ki insanlığın varoluşuyla birlikte var olan ejderha mitleri kolektif bilinçdışı okyanusundaki yerini her daim koruyacak ve kahramanın içsel savaş arenasında rolünü üstlenmeye devam edecektir. ◆

KELT BAYRAM ÇARKI

Samhain

Zamanın sınırında bir eşik: Samhain ve karanlık yarının başlangıcı

İNCELEN PERDE · YAŞAYANLAR VE ÖLÜLERİN ZAMANSIZ BULUŞMASI

Keltlerin en önemli dört bayramından biri olan Samhain'de, 31 Ekim ile 1 Kasım arasındaki gece yazın bitişi ve kışın gelişi kutlanır.

Kelt kozmolojisinde zaman çizgisel değil, döngüseldir ve Samhain bu döngünün **"zamansız"** olan tek anıdır. Eski yılın öldüğü ama yeni yılın henüz doğmadığı o büyülü gece, zaman ve mekân sınırlarının flulaştığı, boyutlar arası geçişlerin açıldığı bir ara zaman (liminal) olarak kabul edilir.

> *İnanca göre, yaşayanların dünyası ile ölülerin ve doğaüstü varlıkların dünyası arasındaki o görünmez perde bu gece tamamen incelir.*

Bu incelme, modern dünyanın yansıttığı gibi saf bir korku unsuru değil, köklü bir ataları anma ritüelidir. **Samhain gecesi,** göçüp gitmiş aile büyüklerinin ve ataların ruhlarının yaşayanları ziyaret etmek için eve geri döndüğüne inanılırdı. Evlerde masalara ölmüş yakınlar için fazladan bir tabak yemek konur ve ruhların evlerini rahatça bulabilmesi için pencerelerin önüne mumlar yerleştirilirdi.

Bugün yaşadığımız korkuların, travmaların veya tıkanıklıkların kaç kuşak öncesinden bize miras kaldığını fark etmemizi isteyen bu ritüel, psikolojik köklerimize ve geçmişimize duyulan derin bir saygının gecesidir. Ataları anmak, onlardan gelen yükleri serbest bırakıp, sadece onların bilgeliğini arkamıza alarak yola devam etmektir.

Perdenin açılmasıyla birlikte dünyaya sadece sevgili ataların değil, kötücül ve tekinsiz varlıkların da sızdığı bilinirdi. **Keltler, bu kötü ruhlar tarafından fark edilmemek, onların dikkatini çekmemek ve aralarına karışabilmek için hayvan postlarına bürünür, yüzlerine korkunç ifadeli maskeler takarlardı.** Bugün milyarlarca dolarlık bir eğlence sektörüne dönüşen modern **Cadılar Bayramı (Halloween)** kostümlerinin arkasında, **aslında binlerce yıl önce karanlıkla baş etmeye çalışan insanın bu ilkel ve mistik korunma içgüdüsü yatmaktadır.**

◆

ŞİİRSEL DÜZYAZI

Sınır, Görmenin Alışkanlığıdır.

YAZAN İNCİ SARAL

Belki de bizim içimiz, başka bir yerin dışıdır. Deriden içeriye, oradan da hücrelerin içine girsen bir evren, atomun boşluğuna baksan bir gök bulursun. En derine indiğinde kapıyı çalacak bir duvar yoktur; yalnızca yeni bir açıklık vardır.

Sınır, belki de görmenin alışkanlığıdır.

Ejderha da o çizgide doğar: "Ben buradayım, o orada!" dediğimiz yerde.

Peki, çizgi esnediğinde ve katı sınırların yerini akışkan bir geçişkenliğe bıraktığında hangi yöne gideceğiz?

Her şeyin birbirine açıldığı bir yerde bile yürümek, seçmek ve sorumluluk almak gerekir. Belki de ejderha boşlukta bize bir yer açar: "O orada!" diyebildiğimiz için "Ben buradayım" diyebiliriz.

Yönümüzü biraz da bu karşılaşmada buluruz. Çünkü sınırların ötesinde her yön mümkün görünse de yol, ben yürümezsem yol değil ve devam ederiz; ta ki başka bir ejderhayla karşılaşana, başka bir yönü yeniden keşfedene kadar.

BUDDHA DHARMA KÖŞESİ

Doğru Düşünme

Samyak samkalpa

SEKİZ KATLI ASİL YOL · DOĞRU DÜŞÜNME

Doğru Görüş içimizde sağlam olduğu zaman Doğru Düşünceye de sahip oluruz (samyak samkalpa). Düşüncemizin temelinde Doğru Görüş olması gerekir.

Ve eğer kendimizi Doğru Düşünce konusunda eğitirsek Doğru Görüşümüz daha da iyi hâle gelecektir. Düşünme zihnimizin dilidir. Doğru Düşünme konuşmamızı net ve yararlı kılar. Düşünme genellikle edime yol açtığı için Doğru Edim yoluna girmemiz için Doğru Düşünme gereklidir.

Doğru Düşünme şeyleri olduğu gibi yansıtır. Yanlış düşünme "baş aşağı" (viparyasa) görmemize neden olur. Doğru Düşünme uygulaması kolay değildir. Genellikle zihnimiz bir şey düşünürken bedenimiz başka bir şey yapar. Beden ve zihin bir değildir. Bilinçli soluma önemli bir bağdır. Nefesimize konsantre olduğumuzda zihinle bedeni yeniden bir araya getirir ve tekrar bütün oluruz.

Descartes "Düşünüyorum, öyleyse varım" dediği zaman, varoluşumuzu düşüncemizin var olduğu olgusuyla ispatlayabileceğimizi kastediyordu. O, düşündüğümüz için gerçekten orada olduğumuz, var olduğumuz sonucuna vardı. Ben bunun karşıtı bir sonuca varırdım:

> *"Düşünüyorum, öyleyse yokum."*

Beden ve zihin bir arada olmadığı sürece kayboluruz ve burada olduğumuzu gerçekten söyleyemeyiz. Eğer dikkatle soluma ve içimizdeki ve çevremizdeki iyileştirici ve canlandırıcı unsurlarla temas etme çalışması yaparsak huzur ve sükûnet buluruz. Dikkatli soluma, zihnimizi geçmişteki üzüntüler ve gelecek hakkındaki kaygılarla meşgul etmeye son vermemize yardım eder. İçinde bulunduğumuz anda yaşamla temasa geçmemize yardım eder.

Düşünmemizin çoğu gereksizdir. Bu düşünceler sınırlıdır ve içlerinde pek bir anlayış yoktur. Bazen sanki başımızın içinde gece gündüz çalışan bir teyp varmış gibi hissederiz ve bu teybi kapatamayız. Kaygılanırız, gerginleşiriz ve kâbuslar görürüz. Dikkat çalışması yaptığımız zaman zihnimizdeki teybi duymaya başlarız ve düşünmemizin yararlı olup olmadığını fark edebiliriz.

Vitarka ve Vichara

Düşünmenin iki kısmı vardır: ham düşünce (vitarka) ve gelişen düşünce (vichara). Ham düşünce şöyle bir şeydir: "Bu öğleden sonra edebiyat sınıfı için bir makale hazırlayıp vermem gerek." Bu düşüncenin gelişmesi, ödevi doğru yapıp yapmadığımızı, vermeden önce bir kez daha okumamızın gerekip gerekmediğini, öğretmenimizin ödevi geç verdiğimizi fark edip etmeyeceğini vs. merak etmek olabilir. Vitarka özgün düşüncedir. Vichara özgün düşüncenin gelişmesidir.

Meditasyon konsantrasyonunun ilk aşamasında (dhyana), her iki tür düşünce de vardır. İkinci aşamada, her ikisi de

yoktur. **Gerçeklikle daha derin bir temastayızdır,** sözcüklerden ve kavramlardan kurtulmuşuzdur.

Geçen yıl ormanda bir grup çocukla yürürken, küçük kızlardan birinin uzun uzun düşündüğünü fark ettim. Sonunda bana şöyle sordu: "Muhterem keşiş, bu ağacın kabuğu ne renk?" "Gördüğün renkte," dedim. Onun tam önündeki harika dünyaya girmesini istiyordum. Başka bir kavram daha eklemek istemiyordum.

Düşünmemizin temelinde bodhichitta olunca söylediğimiz ya da yaptığımız her şey başkalarının özgürleşmesine yardım eder. Doğru Düşünme aynı zamanda Doğru Gayreti de davet eder. Buda bize sorunlu düşünceleri dönüştürmemize yardım edecek pek çok yol sundu. Buda bunun bir yolunun, tıpkı bir marangozun çürümüş tahta çiviyi yerine yeni bir tane çakarak değiştirmesi gibi, "tahta çiviyi değiştirerek" sağlıksız düşüncenin yerine sağlıklı bir düşünce koymak olduğunu söylüyordu. Eğer sürekli sağlıksız düşünce modellerinin saldırısına uğruyorsak tahta çiviyi nasıl değiştireceğimizi ve bu modellerin yerine nasıl sağlıklı düşünceler koyacağımızı öğrenmeliyiz. Buda sağlıksız düşünmeyi aynı zamanda boynunuza ölü bir yılan asmaya benzetiyordu. Sağlıksız düşüncelerin doğmasını önlemenin en kolay yolu, diyordu, sağlıklı bir çevrede, dikkatli yaşama uygulaması yapan bir toplulukta yaşamaktır. Dharma kardeşlerinin varlığı ve yardımıyla Doğru Düşünmeyi muhafaza etmek kolaydır.

İyi bir çevrede yaşamak önleyici ilaçtır. Doğru Düşünme, Doğru Görüşle uyum içinde olan düşünmedir. Bu, yolumuzu bulmaya yardım eden bir haritadır. Fakat gideceğimiz yere vardığımızda, haritayı bırakıp gerçekliğe tümüyle girmeliyiz. "Düşünmemeyi düşün" Zen'de iyi bilinen bir ifadedir. Doğru Görüşü ve Doğru Düşünmeyi uyguladığınızda, sevinç, huzur ve özgürlük tohumlarına dokunabileceğiniz, ıstırabınızı iyileştirip dönüştürebileceğiniz ve başkaları için gerçekten hâlihazırda bulunabileceğiniz şimdiki anda yaşarsınız.

Doğru Düşünmeyle İlgili Dört Uygulama

1

"Emin misin?"

Eğer yolunuzda bir ip varsa ve siz bunu bir yılan olarak algılarsanız, bunun ardından korkuya dayanan bir düşünce gelir. Algınız ne kadar hatalıysa düşünmeniz de o kadar yanlış olacaktır. Lütfen büyük bir kâğıda "Emin misin?" diye yazıp sık sık görebileceğiniz bir yere asın. Kendinize bu soruyu tekrar ve tekrar sorun. Yanlış algılar doğru olmayan düşünmeye ve gereksiz ıstıraba yol açar.

2

"Ne yapıyorum?"

Bazen öğrencilerimden birine, geçmiş ve gelecek hakkındaki düşüncelerinden kurtulup şimdiki zamana dönmesine yardım etmek için "Ne yapıyorsun?" diye sorarım. Bu soruyu onun tam burada, tam şimdide olmasına yardım etmek için sorarım. Yanıtlamak için sadece gülümsemesi gerekir. Tek bu gülümseme bile oradaki mevcudiyetini gösterir.

Kendinize 'Ben ne yapıyorum?' diye sormak bir şeyleri çabucak bitirmeyi isteme alışkanlığınızı alt etmenize yardım eder. Kendinize gülümseyin ve şöyle deyin: 'Bu bulaşığı yıkamak hayatımdaki en önemli iş.' Kendinize 'Ben ne yapıyorum?' diye sorunca bu soruyu derinlemesine düşünün. Eğer düşünceleriniz sizi alıp götürüyorsa, araya girmek için dikkati kullanmanız gerekir. Gerçekten orada olduğunuz zaman, bulaşık yıkamak derin ve zevkli bir deneyim olabilir. Fakat başka şeyler düşünerek bulaşık yıkıyorsanız zamanınızı harcarsınız ve muhtemelen bulaşıkları da iyi yıkamazsınız. Eğer orada değilseniz, 84.000 tabak yıkasanız bile yaptığınız işin değeri olmaz.

İmparator Wu, Çin'de Zen Budizm'in kurucusu olan Bodhidharma'ya tüm ülkede tapınaklar kurarak ne kadar değer kazanmış olduğunu sordu. Bodhidharma 'Hiç kazanmadın' diye yanıtladı. Fakat eğer dikkatli bir şekilde bir tabak bile yıkasanız, şimdiki anda kalarak küçük bir tapınak da kursanız (başka bir yerde olmayı istemeden, ün ve tanınma peşinde olmadan) bu edimin değeri sınırsızdır ve kendinizi çok mutlu hissedersiniz. Sık sık kendinize 'Ben ne yapıyorum?' diye sorun. Düşünceleriniz sizi alıp götürmediği ve dikkat içinde edimde bulunduğunuz zaman mutlu olur ve başkaları için bir mutluluk kaynağı olursunuz.

3

"Merhaba, alışkanlık enerjisi"

Alışkanlıklarımıza, hatta bize acıyı verenlerine bile bağlanma eğilimindeyizdir. İşkoliklik bunun bir örneği. Geçmişte atalarımız masaya yemek koymak için neredeyse

hiç durmadan çalışmış olmalılar. Fakat bugün çalışma şeklimiz oldukça zorlayıcı ve yaşamla gerçek bir temasa girmemizi önlüyor. Sürekli işimizi düşünüyoruz ve nefes alacak zamanımız bile olmuyor. Kiraz çiçeklerini düşünecek ve çayımızı dikkatle içecek zamanı bulmamız gerekiyor.

Edimde bulunma tarzımız düşünme tarzımıza bağlıdır ve düşünme tarzımız alışkanlık enerjilerimize bağlıdır. Bunu anladığımız zaman sadece şöyle demeliyiz: "Merhaba, alışkanlık enerjim," ve alışkanlık hâlindeki düşünme ve edimde bulunma modellerimizle iyi arkadaş olmalıyız. Bu kökleşmiş düşünceleri kabul edebildiğimiz ve bunlardan suçluluk duymadığımız zaman üstümüzdeki hâkimiyetlerinin büyük kısmını kaybederler. Doğru Düşünme Doğru Edime götürür.

4
"Bodhichitta"

Bizim "sevgi zihnimiz", pek çok varlığa mutluluk vermek amacıyla içimizde anlayış geliştirmek için duyduğumuz derin istektir. Bu, bizi düşünceli yaşama çalışması için motive eden güçtür. Düşünmemizin temelinde bodhichitta olunca söylediğimiz ya da yaptığımız her şey başkalarının özgürleşmesine yardım eder.

Doğru Düşünme aynı zamanda Doğru Gayreti de davet eder. ◆

Karanlığın gücünü, onu fethedebilecek olanlara açacağım.

İnsanlar mutluluklarının
farkında değiller.

Ben sizin mutluluğunuzun
koruyucusuyum.

Alevli Elçi,
size yiğitlik kılıcını getirdi.

Yolun sizin için
işaretlendiğini anlayın
ve yola girin.

Kendi yolunuzu izleyin.

IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ SUNAR

ABRA

Boyutlar Arası Sohbetler

Ahenkli Yaratılış

Görünenin ötesindeki bilgeliği konuştuğumuz canlı sohbet kanalı. Kadim öğretileri dogmadan ve korkudan arındırarak, modern insanın günlük yaşamına dokunan sınanabilir bir dille ele alıyoruz. Kimi zaman derinlemesine bir konu anlatımı, kimi zaman konuklarla karşılıklı söyleşiler biçiminde ilerliyoruz.

NELER KONUŞUYORUZ

- Ezoterik Felsefe
- Teosofi
- Okültizm
- Meditasyon
- Sembolizm
- Bilinç Dönüşümü

Grubun ortak enerjisiyle oluşan ışık, karanlıkta yol gösteren bir işaret feneri gibidir.

YAYIN	KANAL	ÇATI
Canlı · YouTube	@boyutlararasisohbetler	Işığın Mücevherleri

isiginmucevherleri.com

bildirimleri aç, hiçbir sohbeti kaçırma

EZOTERİK ASTROLOJİ OKULU

Gökyüzünün Dili

Astrolojiyi kişilik falının ötesine taşıyan, birbirini tamamlayan üç basamak. Teknik zeminden başlayıp ruhun diline uzanan bir yol.

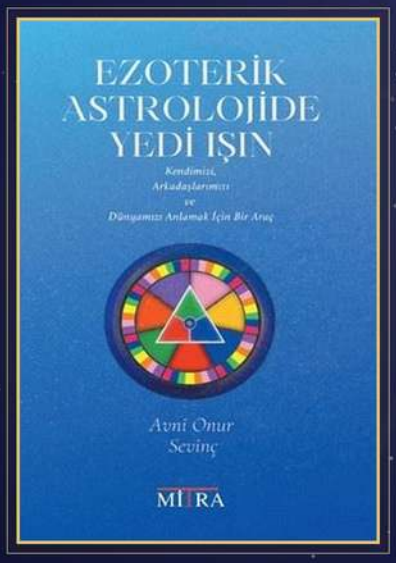

EĞİTİMİN KAYNAK KİTABI

Ezoterik Astrolojide Yedi Işın

Avni Onur Sevinç · Mitra Yayınları

Kendimizi, arkadaşlarımızı ve dünyamızı anlamak için bir araç. Tek bir ilahi ışığın yedi rengi olan Işınların burçlar ve gezegenler aracılığıyla nasıl çalıştığını adım adım gösteren bu kitap, eğitim programımızın temel kaynağıdır.

I

Temel Astroloji

Gökyüzünün alfabesi

Burçlar, gezegenler, evler ve açılar; harita kurmanın ve okumanın temelleri. İleri düzey çalışmalar için gerekli sağlam teknik zemini kurar.

II

Ezoterik Astrolojiye Giriş

Kişilikten ruha geçiş

Ruh merkezli bakışın temelleri, yükselenin ezoterik anlamı ve gezegenlerin ezoterik yöneticileri ile haritayı yeniden okumak.

ezoterikastrolojiokulu.com

kayıt ve program bilgisi için

IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

Üç Kapı, Tek Işık

Kadim bilgeliği yaşayan bir pratiğe dönüştürmek için Işığın Mücevherleri çatısı altında üç ayrı kapı açtık. Her biri farklı bir yoldan aynı ışığa çıkıyor.

ABRA

Boyutlar Arası Sohbetler

Ahenkli Yaratılış

Görünenin ötesindeki bilgeliği konuştuğumuz canlı sohbet kanalı. Ezoterik felsefe, teosofi, okültizm, meditasyon ve sembolizm; kimi zaman derinlemesine bir konu anlatımı, kimi zaman konuklarla karşılıklı söyleşiler biçiminde ilerliyor. Kadim öğretileri dogmadan ve korkudan arındırarak modern insanın günlük yaşamına taşıyoruz.

@boyutlararasisohbetler

TMT

Türkiye Meditasyon Topluluğu

Sessizliği Birlikte Derinleştirmek

Düzenli meditasyon ve farkındalık buluşmalarının çatısı. Yapılandırılmış grup sistemiyle bireysel pratiği ortak bir alana taşır; grubun ortak enerjisiyle oluşan ışığı güçlendirmeyi ve içsel farkındalığı gündelik hayata yerleştirmeyi amaçlar.

isiginmucevherleri.com

EAO

Ezoterik Astroloji Okulu

Ruhun Haritasını Okumak

Astrolojiyi kişilik falının ötesine taşıyan bir eğitim programı. Yedi İşın'ın burçlar ve gezegenler aracılığıyla nasıl çalıştığını adım adım göstererek, gökyüzünü kaderin değil ruhsal amacın dili olarak okumayı öğretir.

ezoterikastrolojiokulu.com

isiginmucevherleri.com

birlikte ışıklı evi inşa ediyoruz

IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

B İ R L İ K T E 2026

15

Avni Onur Sevinç /Ayşen Mısra Karaloğlu /Buse Yavuz/
İnci Saral/Nil Alis Nugnes/
Özge Sevinç/Ümit Ünal

Işığın Mücevherleri, Kova çağının hedefleri nedeniyle, iyi niyetli öğrencilerin bir araya gelmesinden oluşan organik bir yapıdır. Grup, gelecek olanın yollarını hazırlar ve insanlık ailesinin gelişimine ışık tutar. Amacı yaratılışa destek olmak, yolu arayanlara yolu göstermektir. Bu yol Himalaya Bilgeliği ve Beyaz Kardeşliğin yoludur. Işığın Mücevherleri kar amacı gütmez, dünyaya ve canlılara hizmeti önemser, öncelik oradadır.

Öğretilerinin temelinde Kova çağının özgürleştirici etkisi vardır. Bir önceki dönemin, Balık çağının, korku dolu, adanmışlık duygusuyla ve düşüncesiyle hareket edilmez, aklın nedenselliği ve alevi içinde ilerlenir. Eğer bir adanma arayışı varsa, adanılacak bir şey söz konusu olacaksa o da grup ve insanlık ailesidir.

Grup kendi hedefleriyle, prensipleriyle, değerleriyle ve inançlarıyla ilerler. Şefkatli, nazik ve hoşgörülüdür. Bodhisattva ve Bodhichitta anlayışlarına yaklaşır, bu kıymetli amacı kendisine ayna olarak kullanır.

Işığın Mücevherleri, bu ışıklı yolda kendi iradesi ile beraberce yürümek isteyen öğrencilere açıktır.